

ΤΡΙΩΔΙΟΝ
Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ Τῆς ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΝ Τῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ
Ἀπόστιχα, ᾠχος πλ. δ'

Λιχνευσάμενοι, τὴν πρώτην ὑπέστημεν γύμνωσιν, ἡττηθέντες τῆς πικρᾶς γεύσεως, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξόριστοι γεγονάμεν, ἀλλ' ἐπανάγωμεν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐκκαθάρωμεν πρὸς ᾧ ὁ πόλεμος, ἐπεισὸδιον τὴν νηστείαν ποιούμενοι, ἐλπίδι χάριτος, τὰς καρδίας βεβαιούμενοι, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες, καὶ βρωθήσεται ἡμῖν ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ φωτοφόρῳ νυκτὶ τῆς ἐγέρσεως, τὸ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθὲν σφάγιον, τὸ τοῖς Μαθηταῖς κοινωνήσαν, ἐν ἑσπέρα τοῦ μυστηρίου, καὶ σκότους λύον τὴν ἀγνωσίαν, ἐν τῷ φωτὶ τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως. **(Δίς)**

Μαρτυρικὸν
ᾠχος πλ. δ'

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Θεοτοκίον
ᾠχος πλ. δ'

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα
ᾠχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἡνέωκται τῆς θείας, μετανοίας τὰ πρόθυρα, προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τὰ σώματα, βρωμάτων, καὶ παθῶν τὴν ἀποχὴν, ποιῶντες ὡς ὑπῆκοοι Χριστοῦ, τοῦ καλέσαντος τὸν κόσμον, εἰς βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον, δεκάτας τοῦ παντός ἐνιαυτοῦ, προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, πόθῳ κατίδωμεν. **(Δίς)**

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἶς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθέने Παναγία σαρκωθέντα Θεότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ, καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Κανὼν α', ᾠδὴ α', τοῦ Τριωδίου
ᾠχος α'

Ῥδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν

Φαῖδρὰ προεόρτια, τῆς ἐγκρατείας, λαμπρὰ τὰ προοίμια τῆς νηστείας
σήμερον· διὸ συνδράμωμεν, ἐν πεπιοθήσει ἀδελφοί, καὶ προθυμία
πολλῇ.

Ἀδὰμ τὸν προπάτορα, τῇ παραβάσει, ζηλώσας ἐκβέβλημαι, τῆς
τρυφῆς ὁ ἄθλιος· διὸ προσπίπτω σοι· ἐν μετανοίᾳ καὶ κλαυθμῷ,
Κύριε σῶσόν με.

Ἀρχὴ κατανύξεως, καὶ μετανοίας, κακῶν ἀλλοτρίωσις, καὶ παθῶν
ἐγκράτεια· διὸ σπουδάσωμεν, ἀποκοπὴν τῶν πονηρῶν, ἔργων
ποιήσασθαι.

Θεοτοκίον

Νυκτὶ παραπτώσεων, ἡμαυρωμένος, πρὸς σὲ τὴν κυήσασαν, τοῖς ἐν
σκότει Ἥλιον, δικαιοσύνης Χριστόν, νῦν καταφεύγω ἐκτενῶς,
Δέσποινα σῶσόν με.

Κανὼν β', Ῥδὴ α', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος α'

Ῥδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν

Ἰδοὺ προηνέωκται, τῆς μετανοίας, ἡ θύρα φιλόθεοι, δεῦτε οὖν
σπουδάσωμεν, τοῦ εἰσελθεῖν δι' αὐτῆς, πρὶν κλείσῃ ταύτην ὁ Χριστός,
ὡς ἀναξίοις ἡμῖν.

Τὸ ἔαρ μηνύουσα, ἤγγικεν αὕτη, ἡ νῦν προκαθάρσις, Ἑβδομάς ἡ
πάνσεπτος, τῶν ἱερῶν Νηστειῶν, τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς, πάντων
φωτίζουσα.

Δόξα...

Ἀσύγχυτε, ἄκτιστε, Τριάς ἀγία, μονὰς ὑπεράγαθε, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ
Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ συγγενές, τοὺς προσκυνοῦντάς σε πιστῶς, ἀεὶ
περίσῳζε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Νενίκηνται πάναγνε, ἐν σοὶ οἱ ὄροι, Παρθένε τῆς φύσεως· μένεις γὰρ
τέξασα, ἄνευ ἀνδρὸς τὸν Θεόν, ὡς πρὸ τοῦ τόκου σεμνή, πάλιν
ἀπήμαντος.

Ὁ Εἰρμός

«Ῥδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ
τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται».

Κανὼν α', Ῥδὴ η', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος α'

Ὅν φρίπτουσιν Ἄγγελοι

Τὸν βίον μου ἅπαντα, ἀσώτως δαπανῶν, πολίταις ἐδούλευσα,
πικροῖς καὶ πονηροῖς· ἀλλὰ με ποθοῦντα, πρὸς τοὺς σοὺς οἰκτιρμούς,
νῦν ἐπαναστρέψαι, Χριστὲ μὴ ὑπερίδης.

Ὁ τρόπος τοῦ βίου μου, αἰσχρὸς καὶ χαλεπός, τὸ ἔλεος ἄμετρον,
φιλάνθρωπε Σωτήρ, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, μετανοίας καιρόν, δίδου
μοι αἰτοῦντι, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντι.

Τοῦ Κάϊν τὴν δύστηνον, ἐπόθησα ζωὴν, τοῦ νοῦ τὸ ἀξίωμα,
νεκρώσας ἀληθῶς, καὶ τρέμω τὴν κρίσιν, εὐεργέτα τὴν σὴν, μὴ με
κατακρίνης, σὺν τούτῳ εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, ἡ μόνη, πρὸς Θεόν, πιστῶν ἐνυπάρχουσα,
βοήθεια στερρά, τοῦ σκότους με ῥῦσαι, καὶ κολάσεως, τῆς
ἀποκειμένης, τοῖς πονηρῶς βιοῦσιν.

Κανὼν β', Ὡδὴ η', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος α'

Ὡμνον σοι προσφέρομεν

Οὗτος ὁ καιρὸς ἐστὶ, τῆς μετανοίας· διὸ εὐφρόνως ἐναρξώμεθα,
ἀδελφοὶ ἐκβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
Σήμερον τοῖς βρώμασιν, ἀποταχθέντες, σπεύσωμεν ἔργῳ, καὶ τῶν
πταισμάτων, τοῖς ἐπαξίως μετανοοῦσιν.

**Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Εὐλογοῦμεν Πατέρα,
Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.**

Δόξα σοι ἀόρατε Τριάς ἁγία, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἣν πιστῶς
δοξάζομεν, σῶζε τοὺς δούλους σου, ἐκ πάσης βλάβης.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Χαίροις παμμακάριστε, ἀγνή Παρθένε, χαῖρε Κυρίου δούλη, καὶ
Μήτηρ, χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου, Θεοτόκε εὐλογημένη, Μαρία
ὁλόφωτε.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν...

Ὁ Εἰρμός

«Ὡμνον σοι προσφέρομεν τῶν Ἀσωμάτων, ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ
καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
Κύριον».

Κανὼν α', Ὡδὴ θ', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος α'

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην

Εἰρηνικῇ καταστάσει, εἰλικρινεῖ διαθέσει, τὸν ἱερώτατον καιρόν, τῆς
ἁγίας Νηστείας, ὑποδεξώμεθα πιστοί, αἰτοῦντες τὴν ἄφεσιν, ὧν
ἕκαστος ἐπλημμέλησεν, ὅπως τῆς ἐκεῖθεν, ἐπιτύχωμεν χαρᾶς.
Ἴδου καιρὸς μετανοίας, ἡ προεόρτιος αὕτη, τῶν Νηστειῶν εἰσαγωγή.
Διανάστα ψυχὴ μου, τῷ εὐεργέτῃ καὶ Θεῷ, θερμῶς διαλλάγηθι, τῆς
κρίσεως, ὅπως φύγῃς ἐκείνης τῆς δικαίας, καὶ φρικτῆς ὡς ἀληθῶς.

Τῶν Νηστειῶν τὰς εἰσόδους, καὶ τὰ προπύλαια πάντες, μὴ
καθαρίσωμεν κακῶς, ἀκρασίᾳ, καὶ μέθῃ, ἀλλ' ἐν ἀγνείᾳ λογισμῶν,
προθύμως εἰσέλθωμεν, ληψόμενοι ἀφθαρσίας στεφάνους, καὶ τῶν
πόνων, ἐπαξίως τοὺς καρπούς.

Θεοτοκίον

Ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τὸν ἀγαθὸν μὴ ἐλλείπῃς, τὸν τὴν ἀσθένειαν
ἡμῶν, ἐπιστάμενον μόνον, λοιμοῦ λιμοῦ τε, καὶ σεισμοῦ, καὶ πάσης

κακώσεως, λυτρώσασθαι, τὴν τιμῶσάν σε πόλιν Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς
τῶν γηγενῶν.

Κανὼν β', Ὡδὴ θ', τοῦ Τριωδίου

ᾠχος α'

Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν

Εἰσῆκται καιρὸς ψυχὴ μου, ὁ τῆς μετανοίας, μὴ ἀμέλει, πεινῶσι δίδου
ἄρτον, προσεύχου τῷ Κυρίῳ, καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ὥραν ἵνα
σώσῃ σε.

Κρεῶν καὶ λοιπῶν βρωμάτων, ὥσπερ ἀποχὴν ἐποίησάμεθα, οὕτω
καὶ πᾶσαν ἔχθραν, πρὸς τοὺς πλησίον ἅμα, πορνείαν τε καὶ ψεῦδος,
καὶ πᾶν κακὸν ἐκφύγωμεν.

Δόξα...

Μίαν προσκυνῶ τῇ φύσει, ἄναρχον Θεότητα, τρισὶ δὲ προσώποις,
δοξάζω τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν Τριάδι μονάδα,
ἀμέριστον καὶ σύνθρονον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὺ εἴ τῶν πιστῶν Παρθένε, καύχημα ἐλπίς καὶ προστασία, σὲ ὠδαῖς
ἁσμάτων, δοξάζομεν ἀπαύστως, Θεοτόκε Μαρία, διάσωσον τοὺς
δούλους σου.

Ὁ Εἰρμὸς

«Σὲ τὴν ὀραθεῖσαν πύλην, ὑπὸ Ἰεζεκιήλ τοῦ Προφήτου, ἐν ᾗ οὐδεὶς
διήλθεν, εἰμὴ ὁ Θεὸς μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις
μεγαλύνομεν».

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἵνων.

ᾠχος γ'

Ἰδιόμελον

Πάντα τὸν χρόνον, ἡ νηστεία ὠφέλιμός ἐστι, τοῖς αἵρουμένοις καὶ
ποιοῦσιν αὐτήν· οὔτε γὰρ ἐπήρεια δαιμόνων, κατατολμᾷ τοῦ
νηστεύοντος, ἀλλὰ καὶ οἱ φύλακες τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἄγγελοι,
φιλοπονώτερον παραμένουσι, τοῖς διὰ νηστείας ἡμῖν
κεκαθαρμένοις. (Δίς)

Μαρτυρικὸν

ᾠχος γ'

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν,
ὅτι θέατρον γενόμενοι, Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης
στέφανον, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

ᾠχος γ'

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ δοξολογοῦντες
ἀνυμνοῦμέν σε· Χαῖρε Παναγία Παρθένε.

ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἀπόστιχα
Ἦχος πλ. δ'

Διὰ νηστείας καθαρθῆναι σπεύσωμεν, τοῦ ῥύπου τῶν πταισμάτων
ἡμῶν, καὶ δι' ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας, τῆς πρὸς τοὺς πένητας,
εἰσελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ νυμφίου Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικὸν
Ἦχος πλ. δ'

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν, πλῆθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν
παραπτωμάτων δεόμεθα.

Θεοτοκίον
Ἦχος πλ. δ'

Τὴν ἔνδοξον καὶ ἄχραντον Θεοτόκον ἀληθῆ, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
ἀνυμνήσωμεν εὐσεβῶς, χαιρετίζοντες αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος, Χαῖρε
Μήτηρ ἁγία, τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ἐνδιαίτημα τοῦ
ἁγίου Πνεύματος, ἡ πρεσβεύουσα ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα
Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ὑπεράγαθε Λόγε σὺν τῷ Πατρί, καὶ τῷ Πνεύματι κτίσας τὰ ὁρατά,
ὁμοῦ καὶ ἀόρατα, ἐν ἀρρήτῳ, σοφία σου, τῆς φαιδρᾶς Νηστείας,
καιρὸν διανύσασθαι, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, εὐδόκησον εὐσπλαγχνε, λύων
τὴν ἀπάτην, τῆς πικρᾶς ἁμαρτίας, παρέχων κατάνυξιν, καὶ ἰάσεων
δάκρυα, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα ἀδιστάκτῳ ψυχῇ, ἐν
προθύμῳ τῷ πνεύματι νηστεύοντες, σὺν ἀγγέλοις ὑμνοῦμεν τὸ
κράτος σου. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ
Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν
ἀγκάλαις, ἔσχες τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ
πλάστην καὶ Κύριον· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθέने, καὶ πίστει
δοξάζω σε, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι,
πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθέने ἀγνή, τὴν σὴν
βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Κανὼν α', Ὡδὴ β', τοῦ Τριωδίου
Ἦχος γ'

Ὡς ὄμβρος ἐπ' ἄγρωσιν

Ὡς ὄρθρος ἐξέλαμψεν, ἡμῖν τῆς μετανοίας, ἀκτῖνας τὰ προπύλαια,
λαμπρῶς τῆς ἐγκρατείας.

Τοῦ σκότους με λύτρωσαι, Χριστέ τοῦ ἐξωτέρου τῷ πλήθει τοῦ
ἐλέους σου, ὡς ὁ ὁ μόνος ἐλεήμων.

Πυρός με ἐξάρπασον, καὶ σκώληκος Σωτήρ, τοῦ ἀκοιμήτου,
μετανοίας ἐμμελεία καθαρθέντα.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, ὁδὸς ἡμῖν γενοῦ, τῆς μετανοίας, σωτηρίας,
ὁδηγοῦσα πρὸς τὰς πύλας.

Κανὼν β', Ὡδὴ β', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Προσέχετε λαὸς μου τῷ νόμῳ μου

Καιρὸς μετανοίας ἐφέστηκε, σπεύσωμεν φιλόχριστοι, καθαρθῆναι
πάντων τῶν πταισμάτων, καὶ ὀφθῆναι τῷ Δεσπότη μακάριοι.

Νηστείαν καθαρὰν ἀναμάρτητον, σπεύσωμεν τελέσωμεν, νῦν
ἀδιαλείπτως, ἵνα εὕρωμεν πταισμάτων ἄφεσιν.

Ὑπάρχεις γὰρ Χριστέ πολυέλεος, πάντας ἀγαθέ, αἰὲ προσδεχόμενος,
ἐν μετανοίᾳ· διὸ πάντες σε αἰὲ δοξάζομεν.

Δόξα...

Τριάδα ἐν μονάδι δοξάσωμεν, ἄτμητον ἀσύγχυτον, ἀδιαίρετον, τῇ
ὑποστάσει, διαιρετὴν δὲ τοῖς προσώποις Θεόν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἀγνὴ Παρθενομήτορ δυσώπησον, ὃν περ ἐσωμάτωσας, ὡς βροτὸν
Παρθένε καὶ Λόγον, ἵνα σώσῃ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός

«Προσέχετε λαὸς μου τῷ νόμῳ μου, κλίνετε τὸ οὖς ὑμῶν, εἰς τὰ
ῥήματα τοῦ στόματός μου, ὅτι τὸ ὄνομά σου Κύριε ἐκάλεσα».

Κανὼν α', Ὡδὴ η', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος γ'

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς

Μεταμελείας ὁ καιρὸς, μετανοίας ἐπιδείξασθαι, καρποὺς ἀξίους, τῷ

Θεῷ ψυχῇ μου, σπεῦσον διανάστηθι, καὶ βόησον ἐκτενῶς, ἐν
νηστείαις καὶ εὐχαῖς. Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Προκαθαρθῶμεν ἀδελφοί, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια, καὶ τῷ Κυρίῳ
νῦν προσκολληθῶμεν, τρόποις κατανύξεως, βοῶντες εἰλικρινῶς,
μετανοία καθαρᾷ· Ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐνεδρεύοντα ἐχθρόν, λιχνοτέραις ἐνθυμήσεσι, καὶ ἀκρασίᾳ
ἡδονῆς βραχείας, θέλγοντα τὴν αἴσθησιν, νεκρῶσαι σπουδάζωμεν
ἐπιμόνῳ προσευχῇ, ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἡ οὐρανῶσασα ἡμῶν, τὸ γεῶδες Κόρη φύραμα, τὴν γεωθεῖσαν καὶ

καταφθαρεῖσαν, τῆς ψυχῆς μου αὐλακα, τῷ ὄμβρῳ σῶν οἰκτιρμῶν,
καρποφόρον ἀρεταῖς, ἀνάδειξον βοῶσαν, καὶ ὑπερυψοῦσαν, Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν β', Ὡδὴ η', τοῦ Τριωδίου
Ἦχος β'

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ

Προκαθαρθῶμεν νυνί, μὴ τοῖς βρώμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς πράξεσι,
καὶ ἀρξώμεθα πιστοὶ θερμῇ τῇ διανοίᾳ, ἵνα τῷ κτίστῃ φαιδροί,
ὀφθῶμεν εἰς αἰῶνας.

Οὕτως ἡμᾶς νηστεύειν δεῖ, μὴ ἐν ἔχθρᾳ καὶ μάχῃ, μὴ ἐν φθόνῳ καὶ
ἔριδι, μὴ ἐν κενοδοξίᾳ, καὶ δόλῳ κεκρυμμένῳ, ἀλλὰ καθὼς ὁ Χριστός,
ἐν ταπεινοφροσύνῃ.

Οἱ ἐλεοῦντες φησί, τοὺς πτωχοὺς τῷ Σωτῇρι, δανειοῦσιν ἐμφρόνως,
ὦ χαρᾶς ἀνεικάστου! παρέχει γὰρ πλουσίως, τὰς ἀμοιβὰς τῶν
καλῶν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· εἷς Θεὸς γὰρ τὰ τρία, σὺν
Ἀγγέλοις ἀπαύστως, βροτοὶ ἀνευφημοῦμεν, σὲ παναγία Τριάς, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Χαῖρε Παρθένε ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἱλαστήριον κόσμου,
ὀρθοδόξων τὸ κέρας, ἰκέτευε ῥυσθῆναι, ἐκ τοῦ ἀσβέστου πυρός, τοὺς
σὲ δοξολογοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν...

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει,
προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας».

Κανὼν α', Ὡδὴ θ', τοῦ Τριωδίου
Ἦχος γ'

Σὲ τὴν ἀκατάφλεκτον βάτον

Ἄνοιξον ἡμῖν τοῦ ἐλέους σου, τὰ ἄχραντα σπλάγχνα, ὁ μετάνοιαν
βροτοῖς εἰς σωτηρίαν, δωρησάμενος, μόνη Σωτὴρ πολυέλεε.
Οἵμοι! τί φρικῶδες ἐκεῖνο, τὸ ἀδέκαστον Βῆμα, ἐν ᾧ μέλλομεν γυμνοί,
ποιεῖσθαι λόγον, ὧν ἐν τῷ βίῳ κακῶν διεπράξαμεν!

Ὁμβρησον ἡμῖν εὐσπλαγχνίας, Εὐεργέτα ῥανίδα, κατακλύζουσιν
ἡμῶν, τὸν ῥύπον πάντα, ἀφορμὰς μετανοίας ἡμῖν παρεχόμενος.
Πάντες ἐν προθύμῳ καρδίᾳ, τῆς ἁγίας Νηστείας, τὰ προπύλαια
λαμπρῶς συνεισελθόντες, εὐχαρίστους δὲ ᾠδᾶς, τῷ Χριστῷ
προσενέγκωμεν.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν κραταιάν προστασίαν, καὶ βεβαίαν ἐλπίδα, ἀνυμνοῦντες
εὐσεβῶς, ἐκδυσωποῦμεν· Τὸν Υἱόν σου δυσώπει, Παρθένε τοῦ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Κανών β', Ὡδὴ θ', τοῦ Τριωδίου

ᾠχος β'

Τὴν παρθενίαν σου Θεοτόκε

Νῦν προκαθαιρώμεθα, ἐν νηστεία, καὶ δάκρυσι, καὶ μεγίστοις
κατορθώμασιν, ἵνα εὕρωμεν μέγα ἔλεος.

Νῦν μιμησώμεθα, τὰς φρονίμους Παρθένους φιλόχριστοι, καὶ
σπεύσωμεν Χριστῷ ὑπαντῆσαι, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν.

Νῦν μιμησώμεθα, τὸν Ἡλίαν νηστεύοντα, καὶ φεύγοντα τὴν Ἰεζάβελ,
τὴν πονηράν, ἵνα οὕτως ἀναληφθῶμεν ἐκ γῆς.

Δόξα...

Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, τρισάγιε, Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Υἱὲ ὁμοούσιε,
σὺν τῷ Πνεύματι, μία Θεότης.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εἰς σὲ καυχώμεθα, καὶ εἰς σὲ καταφεύγομεν, ἀγνή Ἀειπάρθενε,
σεμνή, τῆς κολάσεως, ῥῦσαι πάντας ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε ἀμίαντε, ἦν οὐ κατέφλεξε, τὸ πῦρ τῆς
Θεότητος, ταύτην ἀεὶ μεγαλύνομεν».

Ἀπόστιχα. ᾠχος γ'

Ἰδιόμελον

Ἀσμένως λαοί, τὴν Νηστείαν ἀσπασώμεθα· ἔφθασε γὰρ τῶν
πνευματικῶν ἀγώνων ἡ ἀρχή, ἀφήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν,
αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα, συγκακοπαθήσωμεν ὡς δοῦλοι
Χριστοῦ, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν ὡς τέκνα Θεοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον ἐν ἡμῖν οἰκῇσαν, φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Μαρτυρικὸν

ᾠχος γ'

Βασιλέων καὶ τυράννων, τὸν φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστοῦ
Στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὁμολόγησαν, τὸν
ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

ᾠχος γ'

Θεοτόκε, προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρροῦμεν, εἰς σὲ
καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστί, πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ
τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΝ Τῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἀπόστιχα

ᾠχος α'

Ἰδιόμελον

Περιχαρῶς δεξώμεθα πιστοί, τὸ θεόπνευστον διάγγελμα τῆς
Νηστείας, ὡς πρῶην οἱ Νινευῖται, καὶ αὐθις πόρναι καὶ τελῶναι, τὸ
τῆς μετανοίας κήρυγμα, παρὰ τοῦ Ἰωάννου, δι' ἐγκρατείας
ἐτοιμασθῶμεν πρὸς μετουσίαν, τῆς ἐν τῇ Σιών δεσποτικῆς
ἱερουργίας, διὰ δακρύων προκαθαρθῶμεν τοῦ ἐν αὐτῇ θείου
Νιπτῆρος, προσευξώμεθα ἰδεῖν τὴν τοῦ τυπικοῦ ἐνταῦθα, Πάσχα
τελείωσιν, καὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἀνάδειξιν, παρασκευασθῶμεν εἰς
προσκύνησιν τοῦ Σταυροῦ, καὶ τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
βοῶντες πρὸς αὐτόν· Μὴ κατασχύνῃς ἡμᾶς, ἀπὸ τῆς προσδοκίας
ἡμῶν φιλάνθρωπε! (Δίς)

Μαρτυρικὸν

Ἦχος α'

ὦ τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ
οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καὶ προσκαίρως πειρασθέντες, αἰωνίως
ἀγάλλεσθε, ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα! Φθαρτὰ γὰρ
καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες,
ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον.

Σταυροθεοτοκίον

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παρθένος ἡ ἄσπιλος ποτέ, ἐπὶ ξύλου βλέπουσα· ὃν ἐξ ἀσπόρου γὰρ
ἔτεκε, γαστρὸς μὴ φέρουσα, τὴν τῶν σπλάγχνων τρῶσιν, τρυχομένη
ἔλεγεν· ὁ νεύματι κρατῶν κτίσιν ἅπασαν, πῶς ὡς κατάκριτος, ἐν
Σταυρῷ ἐναπηώρησαι; πάντως θέλων, σῶσαι τὸ ἀνθρώπινον.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος β'

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα

Μετ' εἰρήνης διελθεῖν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, τὴν προκαθάρισμον
εὐδόκησον τῶν Νηστειῶν, τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπιά σου Χριστέ ὁ
Θεός, κατάβαλε τοῦ ἐχθροῦ τὰ πανουργεύματα, καὶ τῷ Σταυρῷ σου
πάντας διάσωσον, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια. (Δίς)

Σταυροθεοτοκίον, Ὅμοιον

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου, ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ
φέρουσα ὁρᾷ ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ καὶ ἀνεβόα
σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Ὑμνῷ σου τὴν
ἄκραν ἀγαθότητα.

Κανὼν α', Ὡδὴ α', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης

Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαὸν δουλείας
Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα, Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν».
Νηστεύων ὁ Κύριος ἀνθρωπίνως, πρὸς ὑποτύπωσιν ἡμῶν, νικᾷ τὸν
πειράζοντα, δεικνὺς τὸ ἡμέτερον, καὶ ὅρους ὑπογράφων ἡμῖν.

Μωσῆς ὁ θειότατος ἐν Σιναίῳ, δι' ἐγκρατείας τῷ Θεῷ, πρόσωπον
πρὸς πρόσωπον, λαλεῖν κατηξίωται· Αὐτὸν πιστοὶ ζηλώσωμεν.
Ἰλάσθητι Κύριε τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπιβλέψας ὡς Θεός, ἰλέω σου
ὄμματι, ἐπίσκεψαι ἅπαντας, τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου.

Θεοτοκίον

Σοὶ πάντες προστρέχομεν Θεοτόκε, ὡς ὑπερμάχῳ ἀσφαλεῖ, εἰς
πρεσβείαν κινουῖντές σε, λυτρώσασθαι τὴν ποιήμνην σου ἐκ πάσης
περιστάσεως.

Κανὼν α', Ὡδὴ γ', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης

Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμός

Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου· διὸ οἱ ἀσθενοῦντες
περιεζώσαντο δύναμιν.

Ὁ θαυμάσιος Ἐνὼχ, δι' ἐγκρατείας μετετέθη ἐκ γῆς, αὐτὸν
ζηλοτυποῦντες, μετατεθῶμεν ἐκ φθορᾶς πρὸς ζωὴν.

Προσευχαῖς καὶ νηστείαις, τὸν Λυτρωτὴν ἰλεωσώμεθα· συγχαίρει γὰρ
ὁ Κτίστης, τῇ μετανοίᾳ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ.

Ἐτοιμάζου ὦ ψυχὴ, καὶ προκαθαίρου, πρὸ τοῦ πάθους Χριστοῦ, ἵνα
τῇ ἀναστάσει, πνευματικῶς συνεορτάσῃς αὐτῷ.

Θεοτοκίον

Ὡς τεκοῦσα Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως πρέσβευε· πρὸς σὲ γὰρ
Θεοτόκε, ἁμαρτωλοὶ καταφεύγομεν.

Κανὼν β', Ὡδὴ γ', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως

Ἐξέτεινας παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ σου, ἐνέκρωσας νεκρώσει σου τὴν
κατάραν, ἐζώωσας τῷ πάθει σου τοὺς ἀνθρώπους· διὸ ὑμνοῦμέν
σου, τὴν θείαν Σταύρωσιν, Ἰησοῦ φιλόανθρωπε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ βρώσει τῇ τοῦ ξύλου θανατωθέντες, τῷ ξύλῳ ἐζωώθημεν τοῦ
Σταυροῦ σου. Αὐτὸν οὖν σοι προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, χάριν καὶ
ἔλεος, ἡμῖν κατάπεμψον, εὐεργέτα Δέσποτα πολυέλεε.

Τὰ πρόθυρα ἠνέωκται τῆς νηστείας, τὸ στάδιον ἐγγίζει τῆς
ἐγκρατείας, ζεούσῃ προθυμίᾳ διανιστῶμεν, ὑποδεξόμενοι, δῶρον
θεόσδοτον, ἀναστέλλον καύσωνα παραπτώσεων.

Ὁ χρόνος ὁ μακάριος τῆς νηστείας, ἀκτῖνας ἀποστίλβων τῆς
μετανοίας, ἀνέτειλε, προσέλθωμεν φιλοτίμως, ἐκτιναζάμενοι, σκότος
βαθύτατον, ῥαθυμίας ἅπαντες ἀγαλλόμενοι.

Νηστείαν ἀγιάσωμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν ἐγκράτειαν
παθημάτων, βοήσωμεν ἐν δάκρυσιν, τῷ Δεσπότη· Δὸς ἡμῖν Κύριε,
χάριν συμπράττουσαν, εἰς τὰ σὰ θελήματα πολυέλεε.

Δεξάμενοι τὸ δώρημα τῆς νηστείας, δοξάσωμεν τὸν δόντα εἰς
σωτηρίαν, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθα ἐπιπόνως, ἵνα τὴν ἄφεσιν, τῶν
ἐπταισμένων ἡμῖν, ἐκ χειρὸς δεξώμεθα τοῦ ποιήσαντος.

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τὸν τάραχον τῶν παθῶν μου, θεράπευσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ἐξέγειρον ἐξ ὕπνου με ῥαθυμίας, τῇ μεσιτείᾳ σου, τῇ προστασίᾳ σου, Παναγία Δέσποινα Μητροπάρθενε.

Κανὼν γ', Ὡδὴ γ', τοῦ Τριωδίου
Ἦχος β'

Στειωθέντα μου τὸν νοῦν

Ὑψωθέντος σου Σωτήρ, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, ἡ κτίσις πᾶσα, ἐδονήθη τῆς γῆς, καὶ ἐρράγη τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα.
Ἐμασίχθης ἐν Σταυρῷ ὡς Ἰησοῦ μου δι' ἐμέ, καὶ ἐκεντήθης, τὴν πλευρὰν ἀγαθέ· ὅθεν πίστει προσκυνῶ, τὸ θεῖον κράτος σου.

Δόξα...

Κλίνας γόνυ ἐν τῇ γῇ, τὸν Πατέρα προσκυνῶ, Υἱὸν δοξάζω, καὶ τὸ πνεῦμα ἀνυμνῶ, τὴν μονόθελον ἀρχήν, καὶ τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀκατάληπτόν ἐστι τὸ μυστήριον σεμνῆ, τῆς σῆς λοχείας· τίκεις γὰρ Μαριάμ, ἀπειράνδρως τὸν Θεόν, καὶ μένεις ἄφθορος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆς νηστείας τὸν καιρόν, τῇ δυνάμει σου Χριστέ, καθαγιάσας, σῶσον πάντας ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμὸς

«Στειωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ἀρετῶν, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου».

Κανὼν α', Ὡδὴ δ', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης
Ἦχος δ'

Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου

Ὁ Ἀβραὰμ δι' ἀρετῆς καὶ φιλοξενίας, τὴν Τριάδα ὑπεδέξατο, ἀγγελικῶς ἐνδημήσασαν.

Πλοῦτος ἄσυχλος τῆς ἐγκρατείας ἐστί, τὸ δῶρον, καὶ ὁ τούτῳ πλουτιζόμενος, καταπλουτήσει Θεότητα.

Δεῦτε κλαύσωμεν ἅμα τῷ λόγῳ, πίστει βοῶντες· ὁ Θεὸς ἡμῖν Ἰλάσθητι, τοῖς πολλὰ πλημμελήσασιν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ ἄχραντε εὐλογημένη, ἀγνή Παρθέने, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκέτευε.

Κανὼν α', Ὡδὴ ε', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης
Ἦχος δ'

Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς

Νηστεύσας πάλαι Μωσῆς, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, θεόπτης ἀνεδείχθη, καὶ Ἡλίας ἔμπυρος, ἄρματηλάτης ἀνεφέρετο.

Διὰ νηστείας ποτέ, ὁ σοφὸς Ἡσαΐας τοῦ ἄνθρακος ἐκείνου, τῇ λαβίδι γεύεται, ὅτε χειλέων αὐτοῦ καθήψατο.

Νηστεύσας πρὶν ὁ Δανιήλ, καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες ἅμα, τὰς μύλας τῶν λεόντων θάσαντες, καιομένης φλογὸς κατεπάτησαν.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Ἀγνή, Θεὸν ἐν γαστρί σου, βαστάσασα ἀφθόρως,
φύλαττε τὴν ποίμνην σου, καὶ διατήρησον ἄτρωτον.

Κανὼν α', Ὡδὴ ς', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης

Ἦχος δ'

Ὡς Ἰωνᾶν τὸν Προφήτην

Τὸν Ἰωνᾶν ἐν τῷ κήτει, ἡ σεμνὴ διασώζει νηστεία ποτέ. Νηστεύσωμεν
οὖν ἐκ καρδίας, καὶ φύγωμεν ἐκείνην, τὴν ἐν γεέννη φθοράν.

Οἱ Νινευῖται δὲ πάλιν, τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ μετεποίησαν, θερμῇ
μετανοίᾳ καὶ πόθῳ, αὐτοὺς νῦν ἐκ πόθου, πάντες ζηλώσωμεν.

Ἡ ἐνεστῶσα νηστεία, συγκαλεῖται ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν·
προσδράμωμεν, οὖν ἐκ πόθου, καὶ γνῶμεν, τί τὸ δῶρον τῆς
ἐγκρατείας ἐστίν.

Θεοτοκίον

Ἡ ἀφράστως τεκοῦσα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν, αὐτὸν δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, τὸ γένος ἅπαν σῶσαι τῶν
ἀνυμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός

«Ὡς Ἰωνᾶν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους, Χριστὲ ὁ Θεός,
κἀμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων ἀνάγαγε, καὶ σῶσόν με, μόνε
φιλάνθρωπε».

Κανὼν α', Ὡδὴ ζ', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης

Ἦχος δ'

Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς

Γενώμεθα καὶ ἡμεῖς, ὡς ὁ Δανιὴλ ἐκεῖνος, ὁ τοὺς λέοντας ποτέ, διὰ
νηστείας ἐν λάκκῳ, ἐξημερώσας βρύχοντας.

Τοὺς νεανίας τοὺς τρεῖς, ζηλώσωμεν ἐν φόβῳ, ἵνα φύγωμεν, καὶ τὸ
πῦρ τῆς γεέννης, ὡς οὗτοι τὴν Βαβυλῶνος κάμινον.

Νηστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἐν καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, καὶ ἀγνίσωμεν σῶμα,
καὶ ὅλον ὅλως τὸ πνεῦμα, Θεῷ καθιερώσωμεν.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ Ἀγνή, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, προαιώνιον Λόγον,
ἐκδυσωποῦσα μὴ παύσῃ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν α', Ὡδὴ η', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης

Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὡμολόγησαν οἱ αἰχμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ
καμίνῳ, λέγοντες μεγάλη τῇ φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν
Κύριον».

Νηστεύσας πρὶν Ἰωσήφ, μίξιν ἔφυγε παρανόμου γυναιίου, καὶ
βασιλείας ἔτυχε· διὸ καὶ ἡμεῖς σβέσωμεν, διὰ νηστείας τὰ
πεπυρωμένα βέλη, τοῦ ἐχθροῦ Βελίαρ.

Διὰ νηστείας Δαυΐδ, νίκην ἐστήσατο κατὰ τοῦ ἀλλοφύλου, καὶ
βασιλείαν εὗρατο· διὸ καὶ ἡμεῖς λάβωμεν, δι' ἐγκρατείας νίκην κατ'
ἐχθρῶν καὶ ἐν Κυρίῳ στεφανωθῶμεν.

Φυλάξωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, τοῦ Ἰωβ τὴν ἀνδρείαν, τοῦ Ἰακώβ τὸ ἄπλαστον, τὴν πίστιν Ἀβραάμ, τὴν σωφροσύνην τὴν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ τοῦ Δαυΐδ τὰς ἀριστείας.

Θεοτοκίον

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία καὶ μετὰ τόκον ἔμεινε παρθένος ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κανὼν β', Ὡδὴ η', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς

Σταυροφανῶς ὁ Μωϋσῆς, τὰς παλάμας ἀνυψῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους, τοὺς ἐχθροὺς ἐτροπούτο, σὺ δὲ Σωτὴρ ἐν Σταυρῷ, τὰς χεῖρας ἐκτείνας ἐνέκρωσας, τὴν ὀλεθροτόκον, τοῦ Ἄδου τυραννίδα.

Ἦλοις παγεῖς ἐπὶ Σταυροῦ, καὶ πλευρὰν διανυγεῖς, Χριστὲ Σωτὴρ μου, τῆς κατάρας ἐρρύσω τοὺς γηγενεῖς, καὶ χαρὰς ἀλήκτου, μετόχους ἀνέδειξας· ὅθεν εὐλογοῦμεν, τὴν σὴν φιланθρωπίαν.

Τῆς ἐγκρατείας ὁ καιρὸς, ἀνατείλας νοητῶς καταφωτίζει, τῆς ψυχῆς τὰς αἰσθήσεις, καὶ παθῶν τὴν ἀχλὺν ἐλαύνει· διὸ ἀσπασώμεθα, τοῦτον ἐκ καρδίας, Χριστόν ὑπερυψοῦντες.

Πάθη ὀλέθρια ψυχῆς, ἡδονὰς θανατηφόρους ἢ νηστεία, θανατοῖ καὶ τῷ ὄντι ἐν καταστάσει ποιεῖ, καρδίας ὁρμὰς καὶ κινήματα· ταύτην οὖν ἐν πίστει, δεξώμεθα προθύμως.

Οὐχὶ νηστείας ἀπαρχὴν, τὴν παροῦσαν ἱερὰν πιστοὶ ἡμέραν, ἐπιστάμενοι, ταύτην εἰλικρινεῖ λογισμῷ, τιμῶμεν, ἀλλ' εἴσοδον λέγοντες, καὶ τῶν τῆς νηστείας, παρεῖσβασιν προθύρων.

Προδεξιοῦται δεξιῶς, τὴν φιλόθεον ψυχὴν τοῖς προοιμίοις, ἡ καλλίστη νηστεία, προκαθαρσίων γερῶν, οἷα βαθμίσι καὶ κλίμακι, ταύτη προστεθεῖσα τὴν σήμερον ἡμέραν.

Θεοτοκίον

Ἄνοιξον κρούουσιν ἡμῖν, καὶ τὸ ἔλεος, τὸ σὸν προσκαλουμένοις, ταχινὴ τῶν ἀνθρώπων καταφυγὴ καὶ στερρά, ἐν πᾶσι Παρθένε βοήθεια, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις βεβαία προστασία.

Κανὼν γ', Ὡδὴ η', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ

Ἀναρτηθεὶς ἐν Σταυρῷ, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὕᾳ, πάλιν ἀνεκαλέσω, καὶ ἐν τῷ Παραδείσῳ Χριστὲ Σωτὴρ εἰσήξας, σὲ ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ ὑψωθέντος Χριστέ, ἐν Σταυρῷ ἐκουσίως, αἱ αὐγαὶ τοῦ ἡλίου, συνεστάλησαν φόβῳ, καὶ ἔδω ἡ ἡμέρα· ὅθεν ὁ Ληστής σὲ Θεὸν καθωμολόγει, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἰσον Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πεπιστεύκαμεν εἶναι, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, ἣν πίστει προσκυνοῦμεν, τὸ τοῦ Ἀρείου δόγμα, ἀεὶ καταπατοῦντες.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Πῶς σε ὑμνήσω ὡς δεῖ, Θεοτόκε Παρθένε, δυσωδῶν ἁμαρτίαις ἐγὼ
νῦν ὁ σκοτεινός; ἀλλ' οὖν Ὑπεραγία, σύγγνωθί μοι τῇ τόλμῃ, τοῦ
πενιχροῦ μου ἔπους.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ πιστῶν ἡ ἐλπίς, Βασιλέων τὸ ὄπλον, Ἱερέων ἡ δόξα,
Μοναζόντων τὸ σθένος, τῇ σῇ δυνάμει πάντας, τοὺς σὲ
δοξολογοῦντας, σῶζε εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν...

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει
προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας».

Κανὼν α', ᾠδὴ θ', Ποίημα τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης

Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιланθρωπίαν σου Χριστὲ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ
δόξα τῶν δούλων σου, καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ μεγαλύνας τὴν
μνήμην τῆς τεκούσης σε».

Μωϋσῆς ἐν Αἰγύπτῳ, θάλασσαν διέρρηξε, καὶ λαὸν διήγαγε, καὶ
τοῦτον ἔθρεψε, ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ, διὰ νηστείας ἐκτελῶν τεράστια.

Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, διὰ τῆς ἐγκρατείας λαὸν καθηγίασε, καὶ
ἐκκληροδότησεν, εἰς γῆν ἐπαγγελίας, τὸν Ἰορδάνην διαβιβάσας τὸ
πρότερον.

Ὁ Γεδεὼν ἐκεῖνος, μόνοις τριακοσίοις, ἀνδράσι τοῖς λάμψας, νικᾷ τὸν
ἀλλόφυλον, ἐγκρατεία καὶ εὐχῇ, αὐτὸν ζηλοῦντες, καὶ ἡμεῖς
μιμησώμεθα.

Θεοτοκίον

Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας τὸ καύχημα, Ἀγγέλων τὸ στήριγμα,
ἀνθρώπων βοήθεια, κόσμου ἡ χαρά, Μαρία, καὶ Μήτηρ, καὶ δούλη
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Κανὼν β', ᾠδὴ θ', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

Σταυρῷ τὰς θείας παλάμας ἐξαπλώσας, συνῆψας, τὰ πρῶην
διεστῶτα Λυτρωτά, καὶ τῷ Πατρὶ τὴν κατάκριτον, μεσιτεύσας ὡς
δῶρον, προσήγαγες οὐσίαν τῶν βροτῶν· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν, τὴν
ἄχραντόν σου Σταύρωσιν.

Ἡ τῆς ἁγίας Νηστείας, ἐπιλάμπασα χάρις, ἀκτῖνας ἐπαφίησιν ἡμῖν,
προκαθαιρούσας παλίρροιαν λογισμῶν, καὶ τοῦ κόρου, τὸ σκότος
ἐλαυνούσας· οἱ πιστοί, διὰ τοῦτο προθύμως, ταύτην ὑποδεξώμεθα.
Ἡ φωτοφόρος Νηστεία, χαρισμάτων ἐνθέων, κρατῆρα συγκεράσασα
ἡμῖν, σήμερον πᾶσι προδείκνυσιν, ὡς βουλόμενοι τούτων μεθέξειν,

εἰς ὠφέλειαν ψυχῆς, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων, συμπρᾶξαι
δυσωπήσωμεν.

Ἦλοις τῶν θείων χειρῶν σου, προσηλώσας Οἰκτίρμον, ἡμῶν τὰς
ἁμαρτίας ἐν Σταυρῷ, Λόγχῃ πλευράς σου διέρρηξας, πονηρὰ
γραμματεῖα, σφαλμάτων καὶ πταισμάτων χαλεπῶν· διὰ τοῦτο
ὑμνοῦμεν, τὴν ἄχραντόν σου Σταύρωσιν.

Τῶν ἀρετῶν ἡ καλλίστη, ἐξανοίγεται τρίβος, τὸ στάδιον τῶν θείων
Νηστειῶν, πᾶσιν ἰδοὺ εὐτρεπίζεται· οἱ ἀθλῆσαι νομίμως, βουλόμενοι
αἰτήσατε Χριστόν, εἰρηναῖον ἐξ ὕψους, καιρὸν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Θεοτοκίον

Τῇ ὀξυτάτῃ πρεσβείᾳ, τῇ ἀγρύπνῳ σου σκέπῃ, τῇ κραταιᾷ σου
Δέσποινα ἀγνή, νῦν βοηθείᾳ συντήρησον, τοὺς πιστοὺς σου οἰκέτας,
ἐκ πάσης ἐναντίας προσβολῆς, καὶ παθῶν καὶ πταισμάτων, καὶ
πειρασμῶν διάσωσον.

Κανὼν γ', Ὡδὴ θ', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί

Ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσπαγεῖς, πάντας ἡμᾶς
ἐρρύσω, τῆς κατάρας τοῦ νόμου· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν
Χριστέ.

Πάντες προσκυνοῦμέν σου, τὰ παθήματα Σωτήρ, ἅπερ ἐκὼν ἐδέξω,
ἵνα ἐλευθερώσης, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.
Δόξα...

Αἰδίως ὁ Πατήρ, καὶ ἀρρεύστως τὸν Υἱόν, ἐγέννησε, καὶ Πνεῦμα
ἐκπεπόρευκεν· ὅθεν, ἀμέριστος πέλει, καὶ ὁμότιμος Τριάς.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Νέμειν τὴν συγχώρησιν, τῶν πταισμάτων Μαρία, ὑπερευλογημένη,
τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἱκέτευε Σωτῆρα, ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοὺς ἀσπαζομένους σε, τῇ δυνάμει σου Σταυρέ, τὸν τῆς νηστείας
χρόνον, διελθεῖν ἐν εἰρήνῃ, ἀξιώσον καὶ ῥῦσαι, τῆς δουλείας τοῦ
ἐχθροῦ.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί, τὸν ἐκ Πατρὸς
ἀχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, τὴν μόνον Θεοτόκον, μεγαλύνομεν
πιστοί».

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἦχος α'

Ἰδιόμελον

Βρωμάτων νηστεύουσα ψυχὴ μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρεύουσα,
μάτην ἐπαγάλλη τῇ ἀτροφίᾳ· εἰ μὴ γὰρ ἀφορμὴ σοι γένηται πρὸς
διόρθωσιν, ὡς ψευδὴς μισεῖσαι παρὰ Θεοῦ, καὶ τοῖς κακίστοις
δαίμοσιν ὁμοιοῦσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις· μὴ οὖν
ἁμαρτάνουσα, τὴν νηστείαν ἀχρειώσης, ἀλλ' ἀκίνητος, πρὸς ὁρμὰς

ἀτόπους μένε, δοκοῦσα παρεστάναι ἐσταυρωμένῳ τῷ Σωτῆρι,
μᾶλλον δὲ συσταυροῦσθαι, τῷ διὰ σὲ σταυρωθέντι, ἐκβοῶσα πρὸς
αὐτόν· Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. (Δίς)

Ἦχος α'

Μαρτυρικὸν

Ὑμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ
διωγμός, οὐδὲ κίνδυνος, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ
ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται, πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς
αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε,
θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν
μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε,
πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος,
θρηνωδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ
παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ ξύλου
προσηλώθης σαρκί;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Βασιλεῦ ἅγιε παντοδύναμε, ὃν φρίσσει καὶ τρέμει τὰ σύμπαντα,
σῶσον ἡμᾶς· δύνασαι γὰρ συγχωρεῖν ἁμαρτίας, ὡς
εὖσπλαγχνος. (Δίς)

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε, κεκράξομαι ὁ Θεός μου.

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Β' 1-26)

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐπιστρέφητε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν,
ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξατε τὰς καρδίας
ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν, καὶ ἐπιστρέφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν
ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, καὶ
μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις. Τίς οἶδεν, εἰ ἐπιστρέψει καὶ μετανοήσῃ, καὶ
ὑπολείψεται ὀπίσω αὐτοῦ εὐλογίαν, καὶ θυσίαν καὶ σπονδὴν Κυρίῳ τῷ
Θεῷ ὑμῶν; Σαλπίσσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, ἀγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε
θεραπείαν, συναγάγετε λαόν, ἀγιάσατε ἐκκλησίαν, ἐκλέξασθε
πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς, ἐξελθέτω
νυμφίος ἐκ τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ, καὶ νύμφη ἐκ τοῦ παστοῦ αὐτῆς. Ἀνὰ
μέσον τῆς κρηπίδος τοῦ θυσιαστηρίου κλαύσονται οἱ Ἱερεῖς, οἱ
λειτουργοῦντες τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐροῦσι· Φεῖσαι, Κύριε, τοῦ λαοῦ σου, καὶ

μὴ δῶς τὴν κληρονομίαν σου εἰς ὄνειδος, τοῦ κατάρξαι αὐτῶν ἔθνη, ὅπως μὴ εἴπωσιν ἐν τοῖς ἔθνεσι· Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Καὶ ἐζήλωσε Κύριος τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ ἐφείσατο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἀπεκρίθη Κύριος, καὶ εἶπε τῷ λαῷ αὐτοῦ· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἐξαποστελῶ ὑμῖν τὸν σῖτον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ ἐμπλησθήσεσθε αὐτῶν, καὶ οὐ δώσω ὑμᾶς οὐκέτι εἰς ὄνειδισμὸν ἐν τοῖς ἔθνεσι. Καὶ τὸν ἀπὸ Βορρᾶ ἐκδιώξω ἀφ' ὑμῶν, καὶ ἐξώσω αὐτὸν εἰς γῆν ἄνυδρον, καὶ ἀφανιῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, καὶ ἀναβήσεται ἡ σαπρία αὐτοῦ, καὶ ἀναβήσεται ὁ βρῶμος αὐτοῦ, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὰ ἔργα αὐτοῦ, θάρσει ἡ γῆ, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι, θαρσεῖτε, κτήνη τοῦ πεδίου, ὅτι βεβλάσθηκε τὰ πεδία τῆς ἐρήμου, ὅτι ξύλον ἤνεγκε τὸν καρπὸν αὐτοῦ, συκῇ καὶ ἄμπελος ἔδωκαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν. Καὶ τὰ τέκνα Σιών χαίρετε, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην, καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρῶτον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν, καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται οἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου. Καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ κάμπη, ἡ δύναμίς μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς. Καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ ὁ λαός μου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Προκείμενον ᾠχος βαρὺς
Κύριος ἰσχὺν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.
Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΝ Τῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Προκείμενον ᾠχος πλ. α'
Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με.
Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.
Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ Δ' 12-21)

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐξεγειρέσθω, καὶ ἀναβαινέτω πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ, ὅτι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρίναι πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν. Ἐξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός, εἰσπορεύεσθε, πατεῖτε, διότι πλήρης ὁ ληνός, ὑπερεκχεῖται τὰ ὑπολήνια, ὅτι ἐπληθύνθη τὰ κακὰ αὐτῶν. ᾠχοὶ ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν, ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακράξεται, καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει

φωνήν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ κατασκηνῶν ἐν Σιών ὄρει ἁγίῳ μου. Καὶ ἔσται Ἱερουσαλὴμ ἁγία, καὶ ἀλλογενεῖς οὐ διελεύσονται δι' αὐτῆς οὐδέτι. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ ῥυήσονται γάλα, καὶ πᾶσαι αἱ ἀφ᾽ ἑσείας Ἰούδα ῥυήσονται ὕδατα, καὶ πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου ἐξελεύσεται, καὶ ποτιεῖ τὸν χειμάρρου τῶν σχοίνων, Αἴγυπτος εἰς ἀφανισμόν ἔσται, καὶ ἡ Ἰδουμαία εἰς πεδῖον ἀφανισμοῦ ἔσται, ἐξ ἀδικιῶν υἱῶν Ἰούδα, ἀνθ' ὧν ἐξέχεον αἷμα δίκαιον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν. Ἡ δὲ Ἰουδαία εἰς τὸν αἰῶνα κατοικηθήσεται, καὶ Ἱερουσαλὴμ εἰς γενεὰς γενεῶν. Καὶ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτῶν, καὶ οὐ μὴ ἀθώωσω, καὶ Κύριος κατασκηνώσει ἐν Σιών.

Προκείμενον ᾠχος πλ. β'

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Στίχ. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου.

Ἀπόστιχα

ᾠχος γ'

Ἰδιόμελον

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ τῆς νηστείας, καὶ τὸ ἄνθος τῆς μετανοίας· ἀγνίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, τῷ φωτοδότῃ ψάλλοντες, εἴπωμεν·

Δόξα σοι, μόνη φιλόανθρωπε. **(Δίς)**

ᾠχος γ'

Μαρτυρικὸν

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

ᾠχος γ'

Ἀγιόπρωτε σεμνή, ἐγκώμιον οὔσα τῶν οὐρανίων Ταγμάτων, Ἀποστόλων ὑμνωδία, Προφητῶν περιοχή, Δέσποινα πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τὰς δεήσεις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

ᾠχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὴν τεσσαρακονθήμερον, καὶ προκαθάρισμον, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, σήμερον στέφουσι, καὶ τῆς νηστείας τὸν καιρὸν ἀγιάζουσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ προκαταγγέλλουσι πᾶσι, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. **(Δίς)**

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας, Παρθένε ἄχραντε, ἀνενδότης ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον αὐτούς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Κανὼν α', Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, Ὡδὴ δ', τοῦ Τριωδίου

ᾠχος δ'

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης

Ἐξέλαμψαν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀκτῖνα θεογνωσίας, οἱ Μαθηταί σου, καὶ τὴν πλάνην ἀπημαύρωσαν, τῆς ἀπάτης λύσαντες τὴν ζόφωσιν, αὐτῶν προσευχαῖς, σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὰ πρόθυρα τῆς νηστείας, ἀγώνων στεφανωθέντα, ταῖς εὐκαρπίαις, δεξιοῦνται
τοὺς προσωδαῖς μυστικάς, τρέχοντας, νηφαλέως ὕμνοις καὶ σπουδαίως
πιστοί, ἅπαντες συνδράμωμεν.

Νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, δεξάμενος προπετεία τῆς ἀκρασίας, ἐνεδύθην ὁ
ταλαίπωρος, ἀλλὰ σύ με ἔνδυσον Ὡς τοῦ Θεοῦ, στολὴν φωτεινὴν, τῆς
ἀναγεννήσεως.

Ὁ βίος μου πονηρία, καὶ πάση ἀκαθαρσία συνετελέσθη, ἀλλὰ σοὶ τῷ
πανοικτίρμονι, καταφεύγω, πρόφθασον οὖν σῶσόν με, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σῇ
ἀγαθότητι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον, καὶ ἔτεκες ὑπὲρ φύσιν, Θεογεννήτορ, τὸν δεσπίζοντα
τῆς κτίσεως, ὃν ἀπαύστως πρέσβευε, ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ πάσης ὀργῆς, τοὺς
σὲ μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε καὶ ἐφοβήθη, κατενόησε τὰ
ἔργα σου, καὶ ἐξέστη· Δόξα τῇ δυνάμει σου, δόξα Χριστέ, τῇ συγκαταβάσει
σου».

Κανὼν β', Ὡδὴ δ', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου

Σκεδάσαντες, ἀκρασίας τὸν ζόφον Ἀπόστολοι, ταῖς τῶν διδασκῶν ὑμῶν
μαρμαρυγαῖς ἐκλαμπρύνετε, ἐγκρατεία ἅπαντας, ἀμαρτωλοὺς καὶ δικαίους ὡς
πανεύφημοι.

Ὡς διαυγεῖς, μαργαρίται τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, πάντα ἐκοσμήσατε, δι'
ἐγκρατείας τὰ πέρατα, καὶ καλλιεργήσαντες, τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὄντως νῦν
εὐγένειαν.

Τὴν κάμινον, διὰ δροσίου νηστείας Ἀπόστολοι, τῶν παθῶν μαράναντες, πᾶσι
βροτοῖς ἐδιδάξατε, πόλιν ταύτην ἄσυλον, καὶ οἰκητήριον, ἔχειν ἀγιάσματος.
Ἡμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ὁ ἄθλιος, καὶ ἀμετανόητα, ὡς Μανασσῆς
ἐπλημμέλησα· τρόπους μετανοίας μοι, ποιήσον Κύριε, πρὶν με λύσει θάνατος.

Θεοτοκίον

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκραδάντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ
ἐπιστάμεθα. Σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι, τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος
σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε»

Κανὼν α', Ὡδὴ η', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος δ'

Τὰ σύμπαντα Δέσποτα

Γῇ σύμπασα Κύριε, τῆς σῆς αἰνέσεως ἐπλήσθη· πᾶσαν γὰρ διέδραμε, τῶν
θείων Μαθητῶν σου, ὁ φθόγγος ὁ ἔνθεος, ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας μεταστρέφων
πρὸς γνῶσιν, ἀναμέλπουσαν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἡ χάρις ἡ ἔνθεος, τῆς μετανοίας ἐπεφάνη, σωτηρίαν φέρουσα, τοῖς ταύτης
ἐντρυφῶσι, τὰ ἄθλα καὶ σκάμματα, τῶν ἰδρώτων καὶ κόπων· διὸ τρέχε ψυχὴ
μου τῷ Δεσπότη σου, τῶν πολλῶν σου πταισμάτων ζητοῦσα, λαβεῖν τὴν
συγχώρησιν.

Τὸ στάδιον ἡνοικται, τῆς θεοσδότου ἐγκρατείας, παιδρῶς ὑπαντήσωμεν, οἱ
χρῆζοντες ἐλέους· διψᾷ γὰρ ὁ εὐσπλαγχνος, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καὶ τοῦ

δοῦναι συγγνώμην, ἐπεκτείνεται, τοῖς αὐτὸν ἐκζητοῦσι προθύμως, καὶ πόθῳ δουλεύουσι.

Νηστεία στομώθητι, εἰρηνευοῦση διανοία, θρέψον δὴ τὸν Κύριον, ψυχὴ τῇ εὐπραξίᾳ, ἀρετῆς ἐδέσματα, ὡς εὐώδεις θυσίας, προσκομίζουσα τούτῳ, καὶ κραυγάζουσα· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, τὰς ἱεσίας δεχομένη, Δέσποινα τῶν δούλων σου, ἁγία Θεοτόκε, τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη ἐξαλείψασα, ἐν τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ μόνη τῇ θεῇ σου πρεσβείᾳ.

Κανὼν β', Ὡδὴ η', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος β'

Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν

Ὑμᾶς φῶς ὥσπερ ὁ Χριστός, εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης, Ἀπόστολοι διδούς, ἀπελθόντες ἔφη διδάξατε, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵν' ἐν σαρκί με ὄντα, εἰδῆτε ἐγκρατεία διαιτῶμενον, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὅλον τὸ σθένος πατοῦντα, καὶ ὁδὸν ἀνθρώποις, δεικνύοντα εὐθεῖαν.

Ἐδειξας βαίνουσαν Χριστέ, τὴν ἐγκράτειαν εἰς ἰλασμόν τῶν βροτῶν, παθῶν τε χωρισμόν· δι' αὐτῆς γάρ σου οἱ Ἀπόστολοι εὐηρέστησαν, καὶ φαεινοὶ φωστήρες, ἐπὶ τῆς γῆς ἐδείχθησαν, κηρύττοντες τὸν Κύριον τρισὶ προσώποις, μιᾷ δὲ ἐν οὐσίᾳ πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι.

Τῶν ἐθνῶν κήρυκες ὑμεῖς, ἀπεστάλητε ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, ὦ Μαθηταί, διδαχαῖς ἐνθέοις, φωτίζειν αὐτῶν τὰ νοήματα, παθῶν τε καὶ βρωμάτων ἀπέχεσθαι, παθῶν δὲ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ Κύριον γινώσκειν τοῦτον καὶ κτίστην, καὶ δημιουργὸν τοῦ παντὸς καὶ εὐεργέτην.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς ποτὲ Κάϊν ὁ φονεὺς, οὐ προσήγαγον τὸ τῆς ψυχῆς μου θῦμα, ἀμώμητον Χριστέ, ἀκαθάρτῳ γνώμῃ κρατούμενος, μὴ βδελύξη με, προσερχόμενον οὖν σοι, διὰ νηστείας Σῶτερ ὑπεράγαθε, ἀλλ' ἔπιδε ἐπὶ τοῖς δώροις, οἷς πόθῳ ἄγω σοι Θεέ μου, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας.

Θεοτοκίον

Ὁλβιος γέγονε γαστήρ, Θεομήτορος ὡς δεξαμένη Λόγον, παχύτητι σαρκός, ἐξ αὐτῆς μιγέντα βροτεία μορφῇ καθ' ὑπόστασιν, καὶ ὥφθη πόλις Θεοῦ, ἐν ἣ οἰκεῖν ὁ Ὑψιστος εὐδόκησε, καὶ Κύριος Θεός, βοῶμεν τὸ Χαῖρε κεχαριτωμένη, ἀγνή σοι Θεοτόκε.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν...

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν, τὸ ὁμόστολον ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα, καὶ εἶξε τὸ τραφέν, ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ, ἀκάματον πῦρ· ἀειζῶου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο· Τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Κανὼν α', Ὡδὴ θ', τοῦ Τριωδίου

Ἦχος δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ Ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν».

Ὅτι πυρσοὶ τῷ κόσμῳ, ἀπεστάλητε, ἀπλανεῖς, λυτρούμενοι βυθοῦ ἁμαρτιῶν, ἀνυμνοῦμεν ἐν χαρᾷ, τὸν ἐνισχύσαντα ὑμᾶς, ὡς Ἀποστόλους αὐτοῦ.

Ὅτι ὑμᾶς τῷ κόσμῳ, μωρανθέντι πάλαι Χριστός, ὡς ἅλας ἐξαπέστειλε σοφοί, συνετίζοντας αὐτόν, πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ, ἀνευφημοῦμεν πιστῶς.

Ὅτι πληθὺς παισμάτων, περιέχει με χαλεπῶν, ἐν δάκρυσιν προσπίπτω σοι
Χριστέ, συγχωρήσεως αἰτῶν, τὰς ἀφορμὰς μοι παρασχεῖν, ἐν τῷ τῆς νηστείας
καιρῷ.

Ὅτι σειραῖς ἀλύτοις, πεπεδημένος μου τῶν παθῶν, στενάζω καὶ κραυγάζω
σοι Σωτήρ· Ἐλευθέρωσον καὶ ἐγώ, ὅπως ὑμνῶ περιχαρῶς τὴν εὐσπλαγχνίαν
σου.

Θεοτοκίον

Ὅτι ἀνέδειξέ σε ὁ Θεός, Παρθένε ἀγνή, βοήθειαν τοῦ γένους τῶν βροτῶν, μὴ
ἐλλίπης ἐκτενῶς, καθικετεύουσα αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶν.

Κανὼν β', Ὡδὴ θ', τοῦ Τριωδίου

ᾠχος β'

Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεὸν

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορόν, ἡ νηστεία ἔδειξεν, οἰκουμένη πάσῃ ἐκλάμποντα,
αἶγλη θεία, καὶ φωτίζοντα κόσμον.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, Ἰησοῦ φιλόανθρωπε, τῶν ἐθνῶν τὰ γένη ἐδίδαξεν,
ἐγκρατείας, θησαυρίζειν τὸν πλοῦτον.

Ἡ δωδεκάχορδος φθογγή, Μαθητῶν σου σύστημα, ἐγκρατείας πλοῦτον
χαρίζεται, τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πηγὴν σωτηρίας.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου σοι φωνήν, ἀνακράζω Κύριε· Πάτερ ἡμάρτον, σῶσον
οἴκτειρον, μή με δόξης, τῆς σῆς ἀποχωρίσης.

Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ὡς βροτὸν βαστάσασα, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ
πηγάσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καὶ χαρὰν τῷ κόσμῳ κυήσασα,
σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε».

Ἀπόστιχα τῶν Αἵνων

ᾠχος γ'

Ἰδιόμελον

Ἐλαμψε τῆς ἐγκρατείας ἡ εὐπρέπεια, τῶν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν φυγαδεύουσα,
ἐπεδήμησε τῆς νηστείας ἡ σεμνότης, τῶν ψυχικῶν παθῶν, τὴν ἰατρείαν
φέρουσα, ταύτῃ ποτὲ Δανιήλ, καὶ οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες φραζάμενοι, ὁ μὲν,
στόμα λεόντων ἐχαλίνωσεν, οἱ δέ, τὴν φλόγα τῆς καμίνου ἔσβεσαν, μεθ' ὧν
καὶ ἡμᾶς δι' αὐτῆς σῶσον, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

ᾠχος γ'

Μαρτυρικὸν

Ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν
ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

ᾠχος γ'

Ἐν γυναιξὶν ἁγία Θεοτόκε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρέσβευε ὃν ἔτεκες, Βασιλέα καὶ
Θεόν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυρινῆς

ἐν τῷ ἑσπερινῷ

Ἀπόστιχα

ᾠχος β'

Ἰδιόμελον

Ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, τοῖς ἀκλινῶς αὐτὸν προσκυνοῦσι, πάσης
ἡδονῆς χαλινός ἐστι, καὶ νόμος ἐγκρατείας· οἱ γὰρ ἀπαύστως
ἀφορῶντες, εἰς τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, σταυροῦσι τὴν σάρκα, σὺν τοῖς
παθήμασι, καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς, γενέσθαι σπεύδοντες
διὰ νηστείας καθαρᾶς, οἰκειωθῶμεν, τῷ φιланθρώπως ἡμᾶς
οἰκειωσαμένῳ τῷ πάθει, καὶ τῆς οἰκείας ἀπαθείας τὴν φύσιν
μεταδόντι, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

ᾠχος β'

Μαρτυρικὸν

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων
ἀγαθῶν ἡξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνασιν· Κύριε
πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Σταυροθεοτοκίον

ᾠχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ,
ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα
ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη
ἀρθῇ, πᾶσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυῖας, θείαις
παρακλήσεσιν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

ᾠχος βαρὺς

Ὡς ἔχουσα τὸ συμπαθές

Ἀνύψωσον Ἐκκλησιῶν, τὸ κέρας τίμιε Σταυρέ, κατάβαλε αἰρετικῶν, τῇ
σῇ δυνάμει τὴν ὀφρύν, καὶ εὐφρανον τῶν Ὁρθοδόξων τὰς χορείας,
ἀξίωσον προφθάσαι σου πάντας ἡμᾶς τὴν προπομπήν, καὶ
καταπροσκυνῆσαί σε τὸ ὑποπόδιον Χριστοῦ· ἐν σοὶ γὰρ
ἐγκαυχώμεθα, Ξύλον εὐλογημένον. (Δίς)

Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἔχουσα τὸ συμπαθές, εἰς τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, καὶ βλέπουσα
τοὺς ἐπὶ γῆς, εἰς εὐπερίστατον λαόν, σπλαγχνίσθητι, εὐλογημένη
Θεοτόκε, ἐπίμεινον πρεσβεύουσα, μὴ ἀπολλώμεθα δεινῶς, ἰκέτευε
ὡς ἄχραντος, τὸν εὐδιάλλακτον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
Παναγία Παρθένε.

Κανὼν α', Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, Ὡδὴ α'

ᾠχος πλ. δ'

Ὑμνὸν διοδεύσας

Ὁ τῆς ἐγκρατείας θεῖος καιρός, ἐπέλαμψε πᾶσι, μετανοίας τὸν
φωτισμόν, τὸ σκότος ἐξαίρων τῶν πταισμάτων, τοῦτον προθύμῳ
καρδίᾳ δεξώμεθα.

Ἴδοὺ μετανοίας ἡ καλλονή, ψυχὰς μεταπλάττει, τῆς νηστείας
προσαγωγή· ταύτη νηφαλέως εἰσελθόντες, καὶ τῶν πταισμάτων
πιστοὶ λύσιν λάβωμεν.

Ἀρχαὶ Ἐξουσίαι καὶ Χερουβὶμ, καὶ πᾶσαι δυνάμεις, δυσωπήσατε τὸν
καιρὸν, ἡμᾶς τῆς νηστείας ἐκτελέσαι, ἐν μετανοίᾳ καὶ πάσῃ σεμνότητι.

Θεοτοκίον

Ἄγια Παρθένε ἡ τῶν πιστῶν, ἀντίληψις μόνη τὴν πρεσβείαν σου
συνεργόν, καιρῷ τῆς νηστείας πᾶσι δίδου, τοῖς Θεοτόκον ἀγνὴν σε
γινώσκουσι.

Κανὼν α', Ὤδὴ γ'

ᾠχος πλ. δ'

Οὐρανίας ἀψίδος

Τὰ ὀλέθρια πάθη, τὰ τῆς ψυχῆς φύγωμεν, τῇ ὑποδοχῇ τῆς νηστείας
καὶ κατανύξεως, ἐπιδειξώμεθα, καρποὺς οἱ πρὶν ἁμαρτίαις, τὸν Θεὸν
τὸν εὐσπλαγχνον παραπικράναντες.

Τὰς λαμπάδας ἐλαίῳ, τῶν ἀγαθῶν πράξεων, πάντες νῦν ἐφάψαι
σπουδαίως προθυμηθῆμεν, ὅπως εἰσέλθωμεν, σὺν ταῖς φρονίμοις
Παρθένοις, εἰς τὸν φωτεινότατον νυμφῶνα χαίροντες.

Θεηγόροι Προφῆται, θεοειδεῖς Μάρτυρες, θεῖοι Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος,
τοῦτον αἰτήσασθε, καλῶς ἀπάρξασθαι, καὶ εὐαρέστως τελέσαι, τὸ
νηστείας στάδιον πάντας δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Ὡς αἰτίαν σε πάντων, τῶν ἀγαθῶν Δέσποινα, πάντες ἐκτενῶς
δυσωποῦμεν, συνεισελθεῖν ἡμᾶς, τῇ μεσιτείᾳ σου, τῷ τῆς νηστείας
ἀγῶνι, καὶ πέρας δωρήσασθαι, τούτου σωτήριον.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ
με στερέεωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν
πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κανὼν α', Ὤδὴ δ'

ᾠχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ
ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα».

Ὡσπερ ὄρθρος προκύψασα, νῦν ἡ τῆς νηστείας χάρις προβάλλεται,
μετανοίας τὸν καιρὸν ἡμῖν, ὀφλημάτων σκότος διαλύοντα.

Διαθρέψωμεν πένητας, ἔλεον ἐλέω ἀντιλαμβάνοντες, καὶ νηστείας
θείῳ ὕδατι, ψυχικὰς κηλῖδας ἀποπλύνωμεν.

Ἐπουράνιοι Ἄγγελοι, τὸν ἀγαθοδότην ἐκδυσωπήσατε, τὴν οἰκτρὰν
ἡμῶν μετάνοιαν, οἰκτιρμοῖς ἀμέτροις ὑποδέξασθαι.

Θεοτοκίον

Καθαρὸν ἱλαστήριον, τῶν ἁμαρτανόντων ἀγία Δέσποινα, μεσιτεία
σου διάρρηξον, τῶν ἁμαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον.

Κανών α', Ὡδὴ ε'

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Τὴν παροῦσαν ἡμέραν, ἀπαρχὴν ποιούμενοι βίου σεμνότητος ἑαυτοὺς προθύμως, πρὸς ἀγῶνας πιστοὶ εὐτρεπίσωμεν, τῆς σαρκὸς τοὺς πόνους, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν εὐκαρτίαν, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγοντες.

Μωϋσῆν ἡ νηστεία, θείας θεοπτίας ἀνέδειξε μέτοχον, τοῦτον οὖν ψυχὴ μου, μιμουμένη νηστεία ἀνάλαβε, θείας ἀναβάσεις, ἐν σεαυτῇ διαθεμένη, ὅπως ἴδῃς Θεοῦ τὴν λαμπρότητα. Ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ ἱερωνύμων Μαρτύρων δεήσεσι, τῆς νηστείας χρόνον, διανύσαι ἡμᾶς καταξίωσον, Ἰησοῦ οἰκτίρμον, ἐν μετανοίᾳ καὶ παντοίᾳ, ἀποχῇ ἁμαρτίας δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Τῆς νηστείας τὴν πύλην, μέλλοντες εἰσέρχεσθαι ἐκδυσωποῦμέν σε, τοῦ Θεοῦ τὴν πύλην, συνελθεῖν τοῖς οἰκέταις σου Δέσποινα, καὶ πλατύναι πάντως, τοὺς λογισμοὺς καὶ διανοίας, τὰ σωτήρια πράττειν θελήματα.

Κανὼν β', Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, Ὡδὴ ε'

Ἦχος πλ. β'

Τῷ θείῳ φέγγει σου

Σταυρῷ τὰς χεῖρας προσηλωθεῖς, λόγχῃ τὴν πλευρὰν διανυγείς, τὸ γραμματεῖον φιλάνθρωπε, τοῦ παραπεσόντος Ἀδὰμ διέρρηξας· διό σε Ζωοδότα ὕμνοις δοξάζομεν.

Δολίως ὄφεις ὁ πονηρός, πάθη ἐπιθείς μοι ψυχικά, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε, σὺ δὲ τὰς παλάμας, ἐν τῷ Σταυρῷ προσπαγείς, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας Σῶτερ ἀνείλκυσας.

Ὁ τῆς νηστείας θεῖος καιρὸς, πάθη ἐκκαθαίρων ψυχικά, καὶ ψυχικοὺς πλύνων μύλωπας, ἦλθε νῦν ἐπέστη, πιστοὶ συνδράμωμεν, καὶ τοῦτον φιλοφρόνως ὑποδεξώμεθα.

Καιρὸς ἐπέφανεν ἀγαθός, θεῖαν εὐφροσύνην τῆς ψυχῆς, ἅπαν ἐνδύων τὸ πρόσωπον· δεῦτε γηθοσύνως τοῦτον δεξώμεθα, νηστεία καὶ δεήσει προκαθαιρόμενοι.

Νηστείαν, δάκρυα, προσευχήν, ἥθος ταπεινὸν τῷ δι' ἡμᾶς, ταπεινωθέντι προσάξωμεν, ὅπως ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐγκρατείας, συγχώρησιν βραβεύσῃ τῶν ἐπταισμένων ἡμῖν.

Θεοτοκίον

Ταῖς φωτοβόλοις σου ἀστραπαῖς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, τὸ τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον σκότος, καὶ τὴν νύκτα τῆς ἁμαρτίας μου, προθύμως ἵνα ψάλλω, καὶ μακαρίζω σε.

Κανών γ', Ὡδὴ ε'

Ἦχος πλ. δ'

Ἰνα τί με ἀπώσω

Τὸν Σταυρὸν προσκυνῶ σου, Κύριε φιλάνθρωπε, δι' οὗ με ἔσωσας,
καὶ ὕμνῳ τὰ πάθη, τὰ σωτήρια καὶ θεῖα Δέσποτα, δι' ὧν τῶν παθῶν
μου, τῶν ἀλγεινῶν ἐρρύσθην Λόγε, εἰς ζωὴν μετελθὼν τὴν ἀπήμονα.

Τῷ Σταυρῷ πεποιθότες, τὴν τῶν ἐναντίων ἀπάτην τρεπόμεθα, ἐν
αὐτῷ παγέντες, οἱ πιστοὶ γνωρισθέντες ἐγνώσθημεν, τῷ Θεῷ ὡς
ἄρνες, νεογενεῖς ἐκλελεγμένοι, καὶ τὸ ἄδολον γάλα πεπώκαμεν.

Δόξα...

Τὸν Πατέρα καὶ Λόγον, πάντες καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα δοξάζομεν, ἐν μιᾷ
τῇ φύσει, γνωρισμὸν, τηλαυγῇ ἐκτιθέμενοι, προσκυνοῦντες ἅμφω, καὶ
διαιροῦντες τοῖς προσώποις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως λατρεύοντες.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἡ ἐλπίς τῶν περάτων, ἡ χαρὰ τῶν δούλων σου, σὺ εἶ Παρθένε ἀγνή,
τοὺς τιμῶντας πόθῳ, τὴν Εἰκόνα σου φύλαττε Πάναγνε, καὶ ταῖς σαῖς
πρεσβείαις, πάντας ἡμᾶς τοῦ ἀλλοτρίου, ἐλευθέρωσον ὡς
συμπαθέστατος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν σου, Κύριε κατεύθυνον, πᾶσι τοῖς δούλοις σου, τοῖς
τιμῶσι πόθῳ, τῆς νηστείας τὸ στάδιον στήριξον, καὶ ταῖς εἰς τὸ
κρεῖττον, ἐπαγωγαῖς τῆς σῆς ἀγίας, Βασιλείας ἡμᾶς καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἰνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ
ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με,
καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον
δέομαι».

Κανών α', Ὡδὴ ς'

Ἦχος πλ. δ'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Νηστεύσας ὁ Λυτρωτής, τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν ἡμῖν, ὠρίσατο
ψυχικῶν, κηλίδων καθάρσιον, ζεούση προσέλθωμεν, οἱ πιστοὶ
καρδίᾳ, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ὁ τοῦ Τελώνου Χριστέ, τὸν στεναγμὸν προσδεξάμενος, καὶ Πόρνης
τὸν ἐκ ψυχῆς, κλαυθμὸν προσαγόμενος, δέξαι ὡς φιλάνθρωπος, τὰς
ἡμῶν δεήσεις, ἱλασμὸν ἡμῖν δωρούμενος.

Κηρύκων καὶ Προφητῶν, Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σου, Ὁσίων
Ἱεραρχῶν, Χριστέ παρακλήσεσιν, πάντων Δικαίων σου, ἱλασμὸν
πταισμάτων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάπεμψον.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη τὸ ἀσθενές, τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τῷ θείῳ σου τοκετῷ,
Ἀγνή ἐπιρρώσασα, συνεργός μοι φάνηθι, πρὸς τὸ τῆς νηστείας,
εἰσιόντι θεῖον στάδιον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι· πρὸ σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κανὼν α', Ὡδὴ ζ'

ᾠδὴ πλ. δ'

Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ

Πάλαι ἐν ἄρματι πυρίνῳ, ἀνεφέρετο Ἡλίας τῇ νηστείᾳ, λαμπρυνθεὶς, ὧ ψυχῇ, τοῦτον ἐκμιμούμενη, τὰς τῆς σαρκὸς θανάτωσον, ἀκρασίας ἐγκρατεία.

Ἴδε καιρὸς τῆς ἐγκρατείας, ὑπεμφαίνων σοι τὸ φῶς τῆς σωτηρίας, μὴ ἀμέλει ψυχῇ, Θεοῦ μακροθυμοῦντος, ἀλλὰ προθύμως βόησον, Ἀγαθὲ οἰκτείρησόν με.

Παῖδας στομώσασα νηστεία, διετήρησε πυρὶ ἀκαταφλέκτους, Ἰησοῦ ταῖς αὐτῶν δεήσεσι πυρὸς με, τοῦ αἰωνίου λύτρωσαι, τῇ πολλῇ σου εὐσπλαγχνία.

Θεοτοκίον

Μόνη βοήθεια ἀνθρώπων, βοηθὸς ἡμῖν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τοῖς σοῖς δούλοις γενοῦ, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, εὐαρεστοῦντες λάβωμεν, οὐρανῶν τὴν βασιλείαν.

Κανὼν α', Ὡδὴ η'

ᾠδὴ πλ. δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἔμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα· οἱ Παῖδες εὐλογοῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς μετανοίας κάμινον, προθυμία ἐκκαύσωμεν, καὶ τὰς ἡδονάς, ἐν αὐτῇ καταφλέξωμεν, ἀπάσας τοῦ σώματος, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ μέλλοντος, πείραν μὴ λαβεῖν, τὸν πλούσιον ἐν ἐλέει, αἰτήσωμεν βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογοῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ εἰσιὼν καιρὸς ἡμῖν, τῆς νηστείας γενήσεται, πάσης ἀμαρτίας, ἀποχῆς παραίτιος· μὴ οὖν κάτω κλίνωμεν, μηδὲ ῥαθύμως δράμωμεν, ὅπως ἐν βραχείαις, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις, ἐτῶν πολλῶν κηλίδας, κατανύξει καρδίας, ἐκπλύνωμεν τὸν μόνον, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦντες.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, τῶν Μαρτύρων ὁ σύλλογος, θείων Ἀποστόλων ὁ χορὸς ὁ ἅγιος, Ὁσίων ὁμήγυρις, Ἱεραρχῶν τε καὶ Προφητῶν, σὲ ἐκδυσωποῦσιν, Ἀγαθὲ πανοικτίρμον, μετάνοιαν γνησίαν, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τῆς νῦν εἰσαγομένης.

Θεοτοκίον

Θεοκυῆτορ πάναγνε, ἐπὶ σὲ καταφεύγομεν, οἴκτειρον ἡμᾶς, τῇ ἀγαθῇ πρεσβείᾳ σου, καὶ δίδου εὐίλατον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἅπασιν ἡμῖν ἐν τῷ καιρῷ τῆς νηστείας, τῆς νῦν, εἰσαγομένης, εἰς πιστῶν σωτηρίαν, τῶν σὲ ὑμνολογούντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανών β', Ὡδὴ η'

Ἦχος πλ. β'

Νόμων πατρῶων

Κλῆρον πατρῶων μὴ φυλάξαντες, τῆς ἁμαρτίας νόμῳ
κατεδουλώθημεν, ἀλλ' ἐκτείνας τὰς παλάμας σου, ἐν τῷ Σταυρῷ τῷ
θείῳ, ἐλευθερίαν πᾶσιν, ἐδωρήσω δι' αὐτοῦ, ὃν σοι πίσκει
προσάγομεν, ἐν ἡμέραις ἁγίαις. Ἐλέησον ἡμᾶς Ἐλεῆμον, σὲ
ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ τῷ Σταυρῷ σου τὴν διάστασιν, καὶ τοῦ φραγμοῦ ἐξάρας τε τὸ
μεσότοιχον, εἰρήνην ἐν τοῖς πέρασιν, ἐγκαινίσας πλουσίαν,
εἰρηνευούσῃ δίδου, διελθεῖν ἡμᾶς Χριστέ, καταστάσει τὴν μέλλουσαν
νηστείαν, σὲ Κύριον ὑμνοῦντας ἀπαύστως, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ τῆς νηστείας χάρις σήμερον, ἡλιακὰς ἀκτῖνας, πᾶσι προβάλλεται,
προκαθαίρουσα τὴν ζόφωσιν, τὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, οἱ συσχεθέντες
πάθεσι, ποικίλοις ἐν χαρᾷ, προσελθόντες δεξώμεθα τὸ δῶρον
φιλοφρόνως. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πικρῶς τρυγῆσας ὁ Πρωτόπλαστος, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, βρῶσιν
παράλογον, ἀπερρίφη καὶ κατάκριτος, τῆς τρυφῆς ἐξεβλήθη, ἀλλ' ἐπὶ
ξύλου, ἥλοις προσπαγεῖς, τὸ πονηρὸν γραμματεῖον, προσήλωσας
τῆς αὐτοῦ ἁμαρτίας· διό σου τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν,
ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,

Νόμον νηστείας ἀπώσάμενοι, τῆς ἁμαρτίας, βόθρῳ,
κατωλισθήσαμεν, καὶ νηστείας ἐδεήθημεν, τῆς νῦν εἰσαγομένης, ἣν
περ Οἰκτίρμον, χάριν διανύουσιν ἡμῖν, οὐρανόθεν κατάπεμψον, καὶ
εἰρήνην πλουσίαν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἁμαρτωλῶν μεσῖτις, ξένων ἀνάψυξις,
λυπουμένων ἢ παράκλησις, Παναγία Παρθέने, τὴν τῆς ψυχῆς μου
λύπην διασκέδασον ἀγνή, καὶ παράκλησιν ἄνωθεν, ἐκ Θεοῦ μοι
δοθῆναι, δυσώπει μελωδοῦντι προθύμως, σὲ ὑπερυψοῦντι, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανών γ', Ὡδὴ η'

Ἦχος πλ. δ'

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοὶ

Καθηλούμενον σαρκί, ἐν τῷ Σταυρῷ Οἰκτίρμον, κατιδοῦσά σε, ἡ τῶν
κτισμάτων φύσις, διεστρέφετο, φῶς ἡμέρας εἰς σκότος, ἐσαλεύετο ἡ
γῆ, καὶ πάντα ἐκλονεῖτο.

Ἐν τῷ ὕψει τοῦ Σταυροῦ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, συνανύψωσας,
καὶ ἐκ πλευρᾶς σου θείας, πλοῦτον ἔβλυσας σωτηρίας, τοῖς πίσκει
προσκυνοῦσι Σωτήρ, τὸ ἄχραντόν σου Πάθος.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ
Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἴδια καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ
τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Πῶς ἐγέννησας, εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάψαντα, καὶ
σὺν ἁγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας
τεχθῆναι, ἐκ σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν μετάνοιαν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς τῇ φύσει προσδεξάμενος, τῶν τοῦ
ἐχθροῦ παγίδων ῥῦσαι Κύριε, ἵνα πίσται καὶ πόθῳ, σὴν νῦν
ἀνυμνῶμεν, ἁγίαν δεσποτείαν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν...

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς
Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Κανὼν α', Ὡδὴ θ'

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι
Θεός, ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν,
εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ
ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσιν».

Ἴδου ὁ φωτοφόρος ἦλθε καιρός, ἡ ἁγία ἡμέρα, ἐπέλαμψε, τὰ
σκοτεινά, πάθη σου ἀπόφευγε, ὦ ψυχή, καὶ τὰς αὐγὰς ὑπόδεξαι, τὰς
καθοδηγούσας σε πρὸς τὸ φῶς, κατάνυξιν ὡς οἶνον, πίνουσα
ἐπευφραίνου, καὶ ἡδονῶν τὴν μέθην μίσησον.

Ὡς ὄντως ἀγαθώτατος ὁ καιρός, τῆς νηστείας Χριστέ, ὃν περ
δέδωκας, πᾶσι πιστοῖς, εἰς ἁμαρτημάτων ἀποτροπὰς, καὶ ἰλασμὸν
σωτήριον, καὶ τῶν χαρισμάτων ὑποδοχήν, ἐν ᾧ σε δυσωποῦμεν,
μετόχους Σωτῆρ πάντας, τῶν ἀγαθῶν σου ἡμᾶς ποιήσον.

Συνήθως τὰ ἐλέη σου ἐφ' ἡμᾶς, ἐπιρραίνων Οἰκτίρμον τὰ πλούσια,
δίδου ἡμῖν, δάκρυα καθαίροντα μολυσμούς, καὶ λογισμοὺς
ποθοῦντάς σε, πίστιν καὶ ἀγάπην εἰλικρινῇ, μετάνοιαν πλουσίαν,
οἰκείωσιν τελείαν, πρὸς σὲ τὸν μόνον Πολυέλεον.

Ἡ πάντων τῶν Ἀγγέλων θεία πληθὺς, καὶ Ἀγίων χοροὶ ἀξιάγαστοι,
τὸν ἀγαθόν, νῦν ἐκδυσωπήσατε ἐκτενῶς, ὅπως τὸ θεῖον στάδιον,
τοῦτο τῆς νηστείας τὸ ἐνεστώς, δραμεῖν ἀνεμποδίστως, ἡμᾶς
ἐνδυναμώσῃ, καὶ νικηφόρους ἀπεργάσῃται.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε τὸν ἀγαθόν, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα ἀγάθουνον, πάντας
ἡμᾶς, πάθειςιν ἀμέτροις καὶ λογισμοῖς, κεκακωμένους Δέσποινα, καὶ
βεβαρημένους ἁμαρτιῶν, φορτίοις δυσβαστάκτοις, ἵνα σε κατὰ χρέος,
ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Κανών β', Ὡδὴ θ'

Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμός (Ἦχος β' γρήγορα)

Ἄτονεῖ πᾶσα φύσις, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων, τὴν εὐσπλαγχνίαν σου,
εὐχαριστεῖν Εὐεργέτα, ὅτι σάρκα θέλων, δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσας, καὶ ἐπὶ
ξύλου ὑπὲρ ἡμῶν ἐτάθης, κατὰρα γεγονῶς, ἵνα τὴν πρὶν κατὰραν
ἀνέλης, τῆς ἀνθρωπότητος.

Φαιδρὰ ἡμέρα, ἡ τῆς ἐγκρατείας ἐπέστη, φαιδρῶ τῷ προσώπῳ,
δεῦτε ὑπαντήσωμεν, ψυχὴ μου τῷ Δεσπότη, χάριν ἐκπεμφθῆναι
ἄνωθεν, ἡμῖν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πολλῶν σφαλμάτων διόρθωσιν
εὐρεῖν, ὅπως φρικωδεστάτης γεέννης, μὴ πειραθῶμεν ἐκεῖ.

Τοῖς ἐν τῷ σκότει, τῶν ἀμαρτιῶν συσχεθεῖσι, τῆς μετανοίας νῦν τὰ
ἱερά εἰσόδια ἐπέστη, πάντων τὰς ψυχὰς φωτίζοντα· διὸ ψυχὴ μου,
τὸν σκοτασμὸν ἔκκλινον, τοῦ κόρου τῶν παθῶν, σπεῦσον ἵνα τρυφῇς
αἰωνίου, ἐπαπολαύσης ἐκεῖ.

Ἐπὶ τοῦ ξύλου χεῖρας, ἐκουσίως ἀπλώσας, τὰ διεστῶτα πάντα
συνηγάγω Ζωοδότα, τῇ δὲ λόγχῃ, σὴν διανυγεῖς μακρόθυμε πλευράν,
τὴν ἦτταν τὴν ἐκ πλευρᾶς φυεῖσαν, ἠνώρθωσας ἡμῶν· ὅθεν
εὐχαριστοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἡ φωτοφόρος, νῦν ἐπιδημοῦσα νηστεία, προσδεξιοῦται τράπεζαν
ἀγώνων, προτιθεῖσα· διὰ τοῦτο, ταύτης νηφαλέως ἅπαντες, σεπτὸν
κρατῆρα καθαρτικῶν δακρύων ληψώμεθα πιστοί, ἵνα τῶν ἀνηκέστων
δακρύων, μὴ πειραθῶμεν ἐκεῖ.

Θεοτοκίον

Ἡ προστασία, πάντων τῶν εἰς σὲ πεποιθότων, ἡ ἐν ἀνάγκαις,
ἄγρυπνος ὑπάρχουσα προστάτις Θεοτόκε, τῆς αἰωνιζούσης
λύτρωσαι, ὑμᾶς γεέννης, καὶ τῶν ἀποκειμένων, κολάσεων πικρῶν,
ὅπως χρεωστικῶς ὑμνῶμεν, τὰ μεγαλεῖά σου.

Ὁ Εἰρμός

«Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγιᾶ, δὲ νοῦς καὶ
ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν
πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ
Χριστιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν».

Ἄλλος. Ἀλλότριον τῶν μητέρων

Τὰ στίγματα προσκυνοῦμεν σου ζωοδότα, δι' ὧν τῆς ἀμαρτίας τῶν
παθῶν λυτρωθέντες, τῷ τιμίῳ Σταυρῷ σου ἐγνώσθημεν
ἐσφραγισμένοι, εἰς σωτηρίαν καὶ ἀντίληψιν, ἐκ πάσης προσβολῆς τοῦ
ἐχθροῦ.

Καταύγασον τοῦ Σταυροῦ σου ταῖς λαμπηδόσιν, ὁ σταυρωθεὶς
βουλήσει εἰς πάντων σωτηρίαν, τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων τὰ πάθη
σου παντελεῆμον, καὶ ἐν τῇ τρίβῳ τῆς ζωῆς ἡμῶν εὐθυνον καὶ
καθοδήγησον.

Δόξα...

Ἡμαρτομεν παραβάντες τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς ὁδοῦ τῶν θείων

διαταγῶν σου πόρρω, ἐξενεύσαμεν πάντες φιλόανθρωπε δι' ἀμελείας,
ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων ἀνακάλεσαι ἐκ πλάνης τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἰλάσθητι ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου, μητρός σου πανοικτίρμον
βασιλεῦ τῆς δόξης, ὅταν ἔλθῃς τοῦ κρῖναι τοὺς δούλους σου ὡς
ἐλεήμων, εἰς σὲ γὰρ πάντες βεβαπτίσμεθα καὶ σὲ νῦν μεγαλύνομεν.

(**χφ. Σινὰ 734 τριῶδιο ι' αἱ. φ. 38v**).

Ὁ Εἰρμός

«Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον τῶν παρθένων ἡ
παιδοποιία, ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἀμφοτέρα ὠκονομήθη, διό σε πᾶσαι αἱ
φυλαὶ τῆς γῆς ἀπαύστως μακαρίζομεν.»

Ἀπόστιχα

ᾠχος πλ. β'

Ἰδιόμελον

Πρὸ τοῦ σωτηρίου Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας βασιλευούσης, τῆς
ἀσεβείας ἐπικρατούσης, τῶν ἀνθρώπων ἐμακαρίζετο, τρυφῇ
σωματικῇ καὶ σαρκικῶν ὀρέξεων, ὀλίγοι κατεφρόνουν, ἀφ' οὗ δέ, τὸ
τοῦ Σταυροῦ μυστήριον πέπρακται, καὶ δαιμόνων ἐσβέσθη τυραννὶς
τῇ θεογνωσίᾳ, ἡ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ γῆς ἀρετὴ πολιτεύεται· διὸ νηστεία
τιμᾶται, ἐγκράτεια λάμπει, προσευχὴ κατορθοῦται, καὶ μάρτυς καιρὸς,
ὁ παρῶν δεδομένος ἡμῖν, ὑπὸ τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (**Δίς**)

ᾠχος πλ. β'

Μαρτυρικὸν

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων σου, πᾶσα ἡ κτίσις ἐορτάζει, οὐρανοὶ
ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς
ἀνθρώποις, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σταυροθεοτοκίον

ᾠχος πλ. β'

Ἦ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα,
ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς
φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

ᾠχος πλ. β'

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν ἐκ θλίψεως Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὁ τεχθεὶς ἐκ
Παρθένου, φιλόανθρωπε.

Προκείμενον ᾠχος α'

Γένοιτο Κύριε τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(**Κεφ Η' 7-17**)

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ἴδού, ἐγὼ σῶζω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς ἀνατολῶν, καὶ ἀπὸ γῆς δυσμῶν, καὶ εἰσάξω αὐτὸν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔσονται μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Κατισχυέτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀκουόντων ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τοὺς λόγους τούτους, ἐκ στόματος τῶν Προφητῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας τεθεμελίωται ὁ οἶκος Κυρίου Παντοκράτορος, καὶ ὁ Ναός, ἀφ' οὗ ὠκοδόμηται. Διότι πρὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ μισθὸς τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἔσται εἰς ὄνησιν, καὶ ὁ μισθὸς τῶν κτηνῶν οὐχ ὑπάρξει, καὶ τῷ ἐκπορευομένῳ, καὶ τῷ εἰσπορευομένῳ, οὐκ ἔσται εἰρήνη ἀπὸ τῆς θλίψεως, καὶ ἐξαποστελῶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἕκαστον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ. Καὶ νῦν, οὐ κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἔμπροσθεν ἐγὼ ποιῶ τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ τούτου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, ἀλλ' ἢ δείξω εἰρήνην· ἡ ἄμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, καὶ κατακληρονομήσω τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ μου ταῦτα πάντα. Καὶ ἔσται, ὃν τρόπον ἦτε ἐν κατάρᾳ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὁ οἶκος Ἰούδα, καὶ ὁ οἶκος Ἰσραήλ, οὕτω διασώσω ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ, θαρσεῖτε, καὶ κατισχύετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, διότι τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ὅν τρόπον διενοήθην τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς, ἐν τῷ παροργίσει με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ οὐ μετενόησα, οὕτω παρατέταγμα καὶ διανενόημα, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τοῦ καλῶς ποιῆσαι τῇ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα, θαρσεῖτε. Οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ποιήσετε, λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀλήθειαν καὶ κρίμα εἰρηνικὸν κρίνετε ἐν ταῖς πύλαις ὑμῶν, καὶ ἕκαστος τὴν κακίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ὄρκον ψευδῆ μὴ ἀγαπᾶτε· διότι ταῦτα πάντα ἐμίσησα, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον ᾠδὴς γ'
Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.
Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΝ Τῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ
Στιχηρὰ
ᾠδὴ πλ. δ'
Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὰς τῶν ὁσίων Πατέρων, χορείας ὑμνήσωμεν, Ἀντώνιον τὸν Κορυφαῖον, τὸν φαεινὸν Εὐθύμιον, καὶ ἕκαστον, καὶ πάντας ὁμοῦ, καὶ τούτων ὥσπερ Παράδεισον, ἄλλον τρυφῆς, τὰς πολιτείας νοητῶς διεξερχόμενοι, τερπνῶς ἀνακράξωμεν. Ταῦτα τὰ ξύλα, ἃ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὰ αὐτά, τοὺς ἀφθάρτους καρπούς τῆς ζωῆς ἐξανθήσαντα, προσήγαγον τῷ Χριστῷ, ἐκτρέφοντα ἡμῶν τὰς ψυχάς, πρὸς οὓς βοήσωμεν· θεοφόροι μακάριοι, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. (Δίς)

Ἦχος πλ. δ'

Χαῖρε Αἴγυπτε πιστή, χαῖρε Λιβύη ὁσία, χαῖρε Θηβαῖς ἐκλεκτή, χαῖρε πᾶς τόπος, καὶ πόλις καὶ χώρα, ἡ τοὺς πολίτας θρέψασα, τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ τούτους ἐν ἐγκρατεία, καὶ πόνοις αὐξήσασα, καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, τελείους ἄνδρας τῷ Θεῷ, ἀναδείξασα, οὗτοι, φωστήρες τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀνεφάνησαν, οἱ αὐτοὶ τῶν θαυμάτων τῇ αἴγλῃ, καὶ τῶν ἔργων τοῖς τέρασιν, ἐξέλαμψαν νοητῶς, εἰς τὰ πέρατα ἅπαντα. Αὐτοῖς βοήσωμεν· Πατέρες παμμακάριστοι, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. (Δίς)

Ἦχος πλ. δ'

Τίς ἐξεῖποι γηγενῶν, τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῶν βίους, Πατέρες παγκόσμιοι; ποία δὲ γλῶσσα λαλήσει, τοὺς ἱεροὺς ἐν Πνεύματι ἀγῶνας, καὶ ἰδρωτάς ὑμῶν, τὰ ἄθλα τῶν ἀρετῶν, τὴν τῆξιν τοῦ σώματος, τὰς παλαίστρας τῶν παθῶν, ἐν ἀγρυπνίαις καὶ εὐχαῖς, καὶ τοῖς δάκρυσιν, ὑμεῖς ἐν κόσμῳ, ὥσπερ Ἄγγελοι ὄντως ὥφθητε, οἱ αὐτοί, τὰς δαιμόνων δυνάμεις, τελείως καθείλετε, τελέσαντες θαυμαστά, καὶ ἐξαίσια τέρατα. Διὸ πρεσβεύσατε, σὺν ἡμῖν παμμακάριστοι, τυχεῖν ἡμᾶς τῆς ἀλήκτου χαρᾶς. (Δίς)

Δοξαστικὸν

Ἦχος πλ. β'

Τὸ κατ' εἰκόνα, τηρήσαντες ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶς ἐνστησάμενοι, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατόν ἀνεληλύθατε· ἀνδρικῶς γάρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ἐσπεύσατε τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλωσαι τῷ Πνεύματι· ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθητε ἀκρότης, πολισταὶ τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλεῖπται, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβέστατοι. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων Πανόσιοι, καθαρῶς ἐποπτεύετε, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνοντες ἀμέσως, ὑπὲρ τῶν πίσται καὶ πόθῳ τιμώντων ὑμᾶς.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ, τὸ ἔλεός σου προφθάσει με.

Στίχ. Ἐξελοῦ με, ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Η' 19-23)

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Νηστεία ἡ τετάρτη, καὶ νηστεία ἡ πέμπτη, καὶ νηστεία ἡ ἑβδόμη, καὶ νηστεία ἡ δεκάτη, ἔσονται τῷ οἴκῳ

Ἰούδα καὶ τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, εἰς χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, καὶ εἰς ἑορτὰς ἀγαθὰς, καὶ εὐφρανθήσεσθε, καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν εἰρήνην ἀγαπήσατε. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ὅτι ἤξουσι λαοὶ πολλοί, καὶ κατοικοῦντες πόλεις πολλάς, καὶ συνελεύσονται κατοικοῦντες πέντε πόλεις εἰς μίαν πόλιν, λέγοντες· Πορευθῶμεν δεηθῆναι τοῦ προσώπου Κυρίου, καὶ ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἤξουσι λαοὶ πολλοί, καὶ ἔθνη πολλά, ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐξιλάσασθαι τὸ πρόσωπον Κυρίου. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐπιλήψονται δέκα ἄνδρες ἐκ πασῶν τῶν γλωσσῶν τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐπιλήψονται τοῦ κρασπέδου ἀνδρὸς Ἰουδαίου, λέγοντες· Πορευσώμεθα μετὰ σοῦ, διότι ἀκηκόαμεν, ὅτι ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν ἐστίν.

Προκείμενον ᾠχὸς πλ. β'

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἔως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου.

Ἀπόστιχα

ᾠχὸς β'

Ἰδιόμελον

Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος, τὰς λαμπάδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν φαιδρύνωμεν, διὰ φιλοπτωχείας, μὴ κατεσθίοντες ἀλλήλους τῇ συκοφαντίᾳ· ἔφθασε γὰρ ὁ καιρὸς, ὅταν ὁ Νυμφίος ἐλεύσεται, πᾶσιν ἀποδοῦναι κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Συνεισέλθωμεν Χριστῷ μετὰ τῶν φρονίμων Παρθένων, τὴν φωνὴν ἐκείνην τοῦ Ληιστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἀνακράζοντες· Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. **(Δίς)**

ᾠχὸς β'

Μαρτυρικὸν

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπταται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δοξαστικὸν, ᾠχὸς πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τοὺς καθηγητὰς νῦν τιμῶμεν, Πατέρες ὅσοι· δι' ὑμῶν γὰρ τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεΐαν πορεύεσθαι ἔγνωμεν, μακάριοι ἐστὲ τῷ Χριστῷ δουλεύσαντες, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσαντες τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλοι, Δικαίων ὁμόσκηνοι, καὶ Ἀγίων, μεθ' ὧν πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον, ᾠχὸς πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Χαῖρε ἀγνείας κειμήλιον, χαῖρε αὐτοῦ φωτός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, χαῖρε τὸ κεφάλαιον, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε, τῶν Ἀποστόλων, χαῖρε τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν, Μαρτύρων, χαῖρε τὸ καύχημα, χαῖρε τὸ πλήρωμα, Προφητῶν Πανάμωμε, καὶ Ἀσκητῶν, Μοναστῶν ἀγλαΐσμα, καὶ σωτηρία πιστῶν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Θεοτοκίον, Ἦχος δ'

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς

Ταῖς τῶν πατέρων ἀστραπαῖς καταυγασθέντες, ὡς εἰς Παράδεισον τερπνὸν νῦν εἰσιόντες, τῆς τρυφῆς τοῦ χειμάρρου καταπολαύσωμεν, καὶ τούτων τὰς ἀριστείας θαμβητικῶς, σκοποῦντες ἀμιλληθῶμεν ταῖς ἀρεταῖς, τῷ Σωτῆρι κραυγάζοντες· Εὐχαῖς αὐτῶν ὁ Θεός, μετόχους ἡμᾶς ποιήσον, οὐρανῶν Βασιλείας σου.

Δόξα... Ὅμοιον

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Μοναστῶν Παῦλον συμφώνως, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ σοφῷ καὶ Εὐθυμίῳ, ἀνυμνήσωμεν πάντες, σὺν τοῖς λοιποῖς Πατράσι, καὶ τούτους καθικετεύσωμεν, ὅπως Χριστόν, ἀπαύστως ἐκδυσωπῶσιν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν θείαν καὶ πάμφωτον, ἐπιτελούντων μνήμην αὐτῶν, ἐν ᾧσμασι δοξάζοντες, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Εὐχαριστοῦμέν σοι ἀεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνή, καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθή, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίου φοβεροῦ· ἐν ᾧρᾳ τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν

Ἀντώνιον ὁμοῦ, καὶ Εὐθύμιον πάντες, σὺν πᾶσι τοῖς λοιποῖς, θεοφόροις Πατράσιν, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῶν τὴν μνήμην πανηγυρίζοντες· οὗτοι γὰρ τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντὸς πρεσβεύουσιν, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, λυτρωθέντες κολάσεως.

Δόξα...

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς

Ὡς εἰς λειμῶνα ἀρετῶν ἀνθηφοροῦντα, τῶν θεοφόρων Ἀσκητῶν περιπατοῦντες, τῆς ὁσμῆς πληρούμεθα τῆς ἡδυπνόου· τοῖς ἄθλοις γὰρ στομωθέντες τῶν πειρασμῶν, τὸ σῶμα τῇ ἐγκρατεῖα δουλοπρεπῶς, καθυπέταξαν πνεύματι, ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς, πολιτείαν βιώσαντες, δόξης οὖν ἥξιώθησαν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον Ὅμοιον**

Τῶν Ἀσωμάτων σου Χριστέ, καὶ τοῦ Προδρόμου, τῶν Μαθητῶν, τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἀγίων ἀπάντων τε, καὶ τῶν Ὁσίων, πρεσβείαις τῆς ἀπειράνδρου καὶ ἀγαθῆς, Μητρός σου, ἐκδυσωπούμενος, δὸς ἡμῖν, τῷ φωτί σου πορεύεσθαι, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς, τυχεῖν τῆς Βασιλείας σου, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου.

Κανὼν α', Ὡδὴ α', τῶν Ἀγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

ᾠσμα ἀναπέμψωμεν

Πάντες ἐν ὥδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας, θεῖους Πατέρας ἡμῶν, ὑμνήσωμεν συμφώνως, οὓς ἤνεγκεν Αἴγυπτος, Θηβαῖς καὶ Λιβύῃ, ἅπας τόπος, καὶ πόλις, καὶ χώρα.

Χαίροις Μοναστῶν ὁ ἀρχηγός, Ἀντώνιε πανένδοξε, Ἀμμοῦν ὁ θεοφόρος, τὸ τῆς νηστείας κλέος, Ἀρσένιε Ἀγγελε, κράτος τῆς ἡσυχίας, καὶ Ἀμμωνᾶς ὁ πνευματοφόρος.

Τέρπου σκεῦος ὄντως τοῦ Θεοῦ, Ἀγάθων ἱερόψυχε, Ἀχιλλὰ καὶ Ἀμώη, τὰ ἄνθη τῆς ἐρήμου, Ἀνούβ, καὶ Ἀλώνιε, Ἀμοναθά, καὶ Ἀνθιμε, τῶν ἀρετῶν φαιδροὶ μαργαρίται.

Λύχνοι διακρίσεως ἡμῖν, ὑμνείσθω Ἰᾶρης σήμερον, καὶ Ἀπολλῶς ὁ μέγας, ὑπακοῆς δὲ φῶτα, Ἀθρὲ καὶ Ἀκάκιος, τούτοις καὶ Ἀββακύρης, συνεκλάμπει, ὥς τις ἑσφόρος.

Ὅρος πολιτείας ὑψηλῆς, ἀνέφανεν Αὐξέντιος, ἀθλητῆς δὲ ἀγνείας, Ἀβράμιος, ὁ μέγας, μεθ' ὧν Ἀφροδίσιος, στῦλος τῆς ἐγκρατείας ἀνεδείχθη, σὺν Ἀθηνοδώρῳ.

Λάμπει ὥς ἀστήρ ἐν οὐρανῷ, ἐν ἀσκηταῖς Ἀμμώνιος καὶ ὁ θεῖος Ἀνίνας· αὐγάζει δὲ σὺν τούτοις, καὶ ὁ μέγας Ἀντίοχος, Ἀγαπητὸς ὁ πάνυ, εἰς τις ἄλλος, σὺν τούτοις αὐγάζει.

Ὑμνοὶς εὐφημοῦμεν ἱεροῖς, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν ἐν τῷ ὄρει λαμπρῶς, ἀσκήσαντα τοῦ Ἰᾶθω, φωστῆρα τὸν μέγιστον πάσης τῆς οἰκουμένης, οὗ πρεσβείαις σωζόμεθα πάντες.

Βίοις θεοπνεύστοις ἀληθῶς, Παράδεισος ἐδείχθητε, τῆς Ἐκκλησίας σοφοὶ μακάριοι Πατέρες, οἳ πάντες κατ' ὄνομα, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῖαν, τῷ Κυρίῳ ποιεῖτε ἀπαύστως.

Μαρτυρικὸν

Δεῦτε φιλομάρτυρες πιστοί, τιμήσωμεν τοὺς Μάρτυρας, ἐν ἑτησίοις ὥδαῖς, καὶ ἄσμασιν ἐν πίστει, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ἄδοντες καὶ βοῶντες· Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Δόξα...

Τρία μιᾶς φύσεως ὕμνῳ, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον
Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀναρχον
βασιλείαν, ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Χαίροις, ὁ πανάγιος Ναός, ὁ πόκος ὁ θεόδροσος, ἐσφραγισμένη
πηγή, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου, τὴν πόλιν σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ
παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ὁ Εἰρμός

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ
ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὥδην ἐπινίκιον ἄδοντα καὶ
βοῶντα· Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότη».

Κανὼν α', Ὡδὴ β', τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Εἰρμός

«Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς
ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς
κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς
φιλόανθρωπος».

Ὅσμῃς νῦν πληρούμεθα, ὡς εἰς Παράδεισον ἄλλον θέοντες, τῶν
θεοφυτεῦτων ἀρετῶν τῶν Ἀσκητῶν, ἃς ἐν ἐγκρατεία, καὶ δάκρυσιν
ἦνθησαν, ποικίλως καρποφοροῦντες, πολιτείας τῷ Θεῷ οἱ ὁσιώτατοι.
Μέγας Βησσαρίων, πτηνῶν τὸν βίον ζῶν, ἄλλος Ἄγγελος, νέος Ἰωβ
πάλιν, ὁ στερρὸς Βενιαμίν, ἀλλὰ καὶ Βιτάλιος λαμπτήρ, πόρνας
σώζων Θεῷ, Βυτίμιος δὲ ὁ θεῖος, καὶ ὁ κλεινὸς Βαβύλας, σὺν τούτοις
ὕμνευσθωσαν.

Ὑψι πολιτείας, οὐράνιος γέγονας ὦ Βενέδικτε, οἶκος δὲ σοφίας, ὁ
ποιμὴν Βασιανός, ἀλλὰ καὶ Βασίλειός τις, ἦρε στέφανον ὑπακοῆς· τῷ
τάφῳ γὰρ ζῶν οἰκήσας, διαδείκνυσιν ἡμῖν ὑπακοῆς τὸ λαμπρόν.
Ὑμνος Γελασίῳ, οὗτος ἀοίδιμος βασιλεὺς παθῶν· αἶνος Γερασίμῳ, ὃς
δεδοούλευκεν ὁ θήρ· εἶκε γὰρ αὐτῷ, δι' ἀρετῆς τελειότητα, δόξα καὶ
Γερμανῷ, τῷ πατρί, σὺν Γαίῳ τῷ σοφῷ θεραπευτῇ τοῦ Χριστοῦ.
Δαυὶδ Θεσσαλονίκης, γέρας καὶ καύχημα, ὁ θεόληπτος Δανιὴλ,
αἰνεῖσθω ὁ ἐν θαύμασι πολὺς, ἔργῳ δὲ καὶ λόγῳ Δανιὴλ ὁ τῆς
Σκήτεως Διὸς τε καὶ Δάλματος, ἀρχηγοὶ τῶν μοναστῶν, ἔρεισμα
πίστεως.

Ἀστέρων διαυγείας, ὑποταγὴ πολλῶν κρείττους ἔδειξεν, ὡς δύο
φωστῆρας καταλάμποντας ἡμᾶς, Δομετιανόν τε καὶ Δομέτιον τοὺς
θεόφρονas, σὺν τούτοις καὶ οἱ ἀνώνυμοι, ἐνδόξως ἀνυμνεῖσθωσαν.

Μαρτυρικὸν

Ὁλβος ἀκένωτος, πιστῶν τὴν λάρνακα προκατέλαβε, τῶν ὑπὲρ
Κυρίου ἀθλησάντων εὐσεβῶς· δεῦτε οἱ πιστοὶ μαρτυρικῶς τούτοις
ἄσωμεν, καρπούμενοι τὰς ἰάσεις τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων διὰ
πίστεως.

Δόξα...

Ὑπερτελεστάτη, Μονάς, ὑπέρθεε τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ
Υἱὲ μονογενές, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν,
οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Μόνη εἰσήγαγες, τῇ ἀνθρωπότητι ξένην γέννησιν, μόνη οὐχ ὑπέστης,
τὴν ἐκ φύσεως φθοράν, ἄσπορον ἀφθόρως, τοκετὸν ὑπομείνασα· διό
σε ὡς Θεοτόκον, κατὰ χρέος οἱ πιστοί, Ἀγνή δοξάζομεν.

Καταβασία

«Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς
ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς
κυηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς
φιλόανθρωπος».

Κανὼν α', Ὡδὴ γ', τῶν Ἀγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος

Εἰς ἄλλον Παράδεισον, εἰσιόντες ἀρετῶν, τῶν θεσπεσίων Πατέρων,
τοῖς τούτου γευσώμεθα, ἀειζωοπαρόχου, ἐμψύχου τρυφήσεως,
πιστῶς ἀνευφημοῦντες αὐτούς.

Τιμάσθω Εὐθύμιος, ὁ φανώτατος ἀστήρ, ὁ ἐωσφόρος Ἑλλάδιος,
Ἐφραίμ ὁ θεόπνευστος, σὺν Εὐλογίῳ τῷ πάνυ, οἱ ἔργοις καὶ
θαύμασιν, ἀστράψαντες τοῖς πέρασιν.

Ὑμνεῖσθω ἐν ἄσμασι, Ζωσιμᾶς ὁ θαυμαστός, καὶ Ζαχαρίας ὁ
πάντιμος, καὶ Ζήνων, καὶ Ζώϊλος, Ἡσαΐας ὁ μέγας, Ἡλίας ὁ ἑνδοξος,
σὺν τούτοις γεραιρέσθωσαν.

Τῆς Θέρμης Θεόδωρον, τὸν πανάγαστον ὑμνῶ, καὶ τοῦ Ἐννάτου τὸν
πάνυμνον, μεθ' ὧν καὶ Θεόδουλον, σὺν Θεωνᾷ ἀναμέλπω· τιμῶ τὸν
θεσπέσιον, καὶ μέγαν Θεοδόσιον.

Αἰνεῖσθω Θεόκτιστος, ὁ πανάριστος ποιμήν, καὶ ὁ ὑψίνους
Θαλάσσιος, ὁ μέγας Θεόδωρος, ὁ κληθεὶς Συκεώτης, σημείοις καὶ
τέρασι, φανεὶς ἐπὶ τῆς γῆς ὑψηλός.

Ἀστέρες ἀνίσχουσιν, ἄλλοι πάλαι παμφαεῖς, ὁ κολοβὸς Ἰωάννης, σὺν
τοῖς ἐν τῇ κλίμακι, τρισὶ φαεσφόροις, σὺν πλείοσιν ἄλλοις τε, ἐνδόξως
καταλάμποντες.

Μαρτυρικὸν

Τιμήσωμεν ἄσμασι, καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς, οἱ συνελθόντες
φιλέορτοι, Μαρτύρων τὴν πάνσεπτον, καὶ ἐτήσιον μνήμην· αἰεὶ γὰρ
πρεσβεύουσι Χριστῷ, ὑπὲρ τοῦ γένους ἡμῶν.

Δόξα...

Τριάς ὁμοούσιε, καὶ ὑπέρθεε Μονάς, ἡ διαιρέσει τὴν ἔνωσιν καὶ
ἔμπαλιν ἔχουσα, τοῖς προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἓν ἡμᾶς σύναψον
θέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Σκηνὴν σε θεότευκτον, προδιέγραψε Μωσῆς, τοῖς Σεραφὶμ
συγκαλύπτουσιν, Ἀγίων τὰ Ἅγια, προτυπῶν σου Παρθένε, τὸν τόκον

τὸν ἄχραντον, Χριστὸν σαρκὶ τραφήσεσθαι.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε
φιλάνθρωπε».

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Ἀντωνίου τὸ πρᾶον καὶ καθαρὸν, Εὐθυμίου τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν,
Παύλου Ἀρσενίου τε, τὸ ἀμιγὲς καὶ ἡσύχιον, Θεοκτίστου τὸ κλέος, καὶ
τῶν λοιπῶν Ὁσίων, ἀπάντων τὰ τάγματα, οἱ πιστοὶ δοξάσωμεν, καὶ
συνευφημήσωμεν, ἐν ᾧδαῖς σὺν τούτοις, Εὐπραξίαν τὴν παρθένον,
σὺν πάσαις ὑμνήσωμεν, γυναικῶν ταῖς θεόφροσι, καὶ συμφώνως
βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Ὅμοιον

Τοὺς δεσμοὺς διαρρήξαντες τῶν παθῶν, ἐκολλήθητε πόθῳ τῶν
ἀγαθῶν, δόξαν ὑπερκόσμιον, ἐν Χριστῷ ἐνεδύσασθε, ἐξ οἰκείων
κόπων, εὐρόντες ἀνάπαυσιν, ἐγκρατείας πόνοις, τυχόντες τῆς ἄνω
ζωῆς· ὅθεν ἐπαξίως συνευφραίνεσθε ἅμα, ταῖς ἄνω Δυνάμεσι,
γηθοσύνως ἐν ἄσμασι, τῷ Θεῷ παριστάμενοι, Θεοφόροι Πατέρες
ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτήσασθε, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Εἰς ἰλὺν ἐνεπάγην ἁμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί, δεινῶς
κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων μου, ἀλλ' ὡς τεκοῦσα Λόγον,
τὸν μόνον φιλάνθρωπον, ἐπ' ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου, ἐπίβλεψον δέομαι,
ῥῦσαι ἁμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ
ἀλάστορος Δέσποινα, ἵνα ψάλλω γηθόμενος· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ
δοῦλός σου.

Κανὼν α', Ὤδὴ δ', τῶν Ἀγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Ἐξ ὄρους κατασκίου

Λαμπτήρ κοσμοφανής, ὁ θεῖος Ἰλαρίων, ὄρος γνωστικόν, ὁ μέγας
Ἰουστίνος· μεθ' ὧν Ἰέραξ τιμάσθω, καὶ Ἰβηστίων, οἱ ἀριστόκλειοι, σὺν
τῷ Ἰωσήφ.

Καὶ Ἰερεμίας, ἥστραψε τῷ βίῳ, ὥφθη δὲ καὶ σθένος μέγα Ἰσχυρίων·
μεθ' ὧν πυρσεύει Καρίων, Κόπρης καὶ Κάστωρ, Κασσιανὸς δὲ δι'
ἀμφοῖν παγκαλλής.

Ἄγαμαι Καλλίστου, τὰς χρηστολογίας, αἰνῶ τὰς Λαυρεντίου
ἀγαθοεργίας, τὴν εὐπραξίαν Λογγίνου διαφημίζω, καταγεραίρω τὰς
τοῦ Λῶτ ἀρετάς.

Λεόντιον ὑμνῶ, βυθὸν θεολογίας, Μάξιμον δὲ μέλπω, πέλαγος
δογμάτων, Μαρκιανὸν ἐγκαλλώπισμά τε, καὶ Μᾶρκον, τὸν εὐπειθῆ
καί, τὸν θεάκουστον.

Γέρας ἀρετῶν, Μακάριος ὁ μέγας, ὁ Πολιτικὸς δὲ χρῆμα εὐσεβείας,
ἀνακηρύττεται τούτοις Μᾶρκος ὁ πάνυ, σὺν Δαλματῶνι, ὁ αἰθίοψ
Μωσῆς.

Μαρτινιανοῦ, καὶ Μάλχου μεγαλύνω τοὺς ὑπὲρ ἀγνείας δρόμους τε
καὶ ἄθλους, τὸ εὐπραγὲς δὲ Μαρκέλλου τοῦ ποιμενάρχου, τιμῶ καὶ
Μίλλην τὸν νεκρέγερτον.

Μαρτυρικὸν

Μάρτυρες Χριστοῦ, ἀπαύστους ἱκεσίας, τῷ Δημιουργῷ, προσάγετε
καὶ κτίστου, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τῶν τιμώντων, ὑμῶν τὴν
μνήμην ἐν τοῖς ἅσμασι.

Δόξα...

Ξένον ὅτι ἔν, καὶ τρία ἢ Θεότης, ὅλη ἐν τρισί, προσώποις ἀμερίστως·
Πατὴρ, Υἱὸς γὰρ καὶ Πνεῦμα ἅγιόν ἐστι, τὰ προσκυνούμενα ἐν φύσει
μιᾷ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαῖρε τοῦ Θεοῦ, εὐρύχωρον χωρίον, χαῖρε κιβωτέ, τῆς νέας
Διαθήκης, χαῖρε ἡ στάμνος, το μάννα ἐξ ἧς ἐδόθη, πᾶσι βροτοῖς τὸ
ἐπουράνιον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐξ ὅρους κατασκίου Λόγε, ὁ Προφήτης, τῆς μόνης Θεοτόκου,
μέλλοντος σαρκοῦσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε, καὶ ἐν τρόμῳ,
ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν».

Κανὼν α', Ὡδὴ ε', τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Τῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος

Τοῦ ἐν Ἑδὲμ Παραδείσου, δεῦτε ἴδωμεν ἄνθη ἀείζωα, τὰ
θεοβλαστούργητα, Πατέρων σπουδάσματα, ὧν ὑπάρχει μόνος
γεωργὸς ὁ Κύριος.

Νείλου τοῖς ῥείθροις τῶν λόγων, καταρδεύεται πᾶσα, νοερὰ ψυχὴ,
Ναυκρατίου Νίκωνος, τοῖς βίοις λαμπρύνεται, σὺν Ναθαναὴλ δέ, καὶ
Νισθένωρ τέρπει αὐτήν.

Ὁ Ξενοφῶν σὺν υἱέσιν, ἀρεταῖς ἀπαστράπτων, φωτίζει ἡμᾶς, μέγας
δὲ Ὁρσῆσιος, ὑπὲρ δὲ Ὀνούφριος, τὸν Ποιμένα δέ, τίς ἀξιολογήσει
βροτῶν;

Παμβῶ καὶ πράξει καὶ λόγῳ, μακαριζέσθω ἀξίως, ὡς ὑψηλός· εἵργων
δὲ τοὺς δαίμονας Πούπλιος ὁ ἑνδοξος, δοξαζέσθω ἴσα, ὁ λαμπρὸς
Πιννούφριος.

Ἀξιοχρέως τιμάσθω, ὁ περίδοξος ὄντως Παφνούτιος, Πίωρ,
Πατερμούθιος Παῦλος ὁ ἀπλούστατος, Πιτυρὸν ὁ μέγας καὶ
Πατέρων ἑξοχος.

Λαμπρῶς ἐγκωμιαζέσθω, ὁ φωστήρων φωστήρ, ὁ Παχώμιος,
Παλάμων ὁ σύναθλος, ὁ θεῖος Πετρώνιος, Πασσαρίων σὺν τούτοις,
θείαις ἐξυμνεῖσθω ᾠδαῖς.

Μαρτυρικὸν

Ἀθλητικῶς ἐν σταδίῳ, τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀνακηρύξαντες, ἀήπητοι
Μάρτυρες, στεφάνους ἐλάβετε, καὶ χορεύετε σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις
χοροῖς.
Δόξα...

Ταῖς ὑποστάσεσι τρία, εἰ καὶ φύσει τὸ ἓν, Θεότης ἐστίν· εἰς ἃ
βεβαπτίσμεθα, καὶ οἷς περ πιστεύομεν, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ συμφυές.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα Πανάχραντε, αὐτὴν
ἰκετεύουσα, μὴ παύσῃ δεόμεθα, ἐκ κινδύνων ἀεὶ ῥύσασθαι τὴν
ποιμνὴν σου.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος, ὡς ἐκ νυκτὸς βαθυτάτης λυτρούμενος,
ὀρθρίζειν ἀξίωσον, τὸ πνεῦμά μου δέομαι, ἐν φωτὶ ἡμέρας, τῶν σῶν
προσταγμάτων Χριστέ».

Κανὼν α', Ὡδὴ ς', τῶν Ἀγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Συνεχόμενον δέξαι με

Θαυμαστοὶ οἱ πανσέβαστοι, Πατέρες ἡμῶν, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ
παλαισμάτα, ὧν αἱ ἰάσεις· τίς γὰρ πλὴν τούτων, ἔδειξε τεράτων ἰσχύν;

Ῥαβουλᾶς ὁ θαυμάσιος, καὶ Ῥοῦφος ὁμοῦ, καὶ Σισώης ἅμα ὁ
ἰσάγγελος ἀνευφημείσθω, μεθ' ὧν ὁ θεῖος Σέριδος, καὶ Σιλουανός.
Οὐρανὸς τετραφώστηρος, ἐφάνη ἐν γῇ, ἡ δις δύο αὕτη, Συμεώνιος
ὁμωνυμία· οἱ ἐν τοῖς στύλοις τρεῖς εἰσι, καὶ εἷς ὁ Σαλός.

Μέσον ἄστρων ὡς ἥλιος, ὧν ἦν ἀρχηγός, ὁ ἡγιασμένος Σάββας
ἤστραψε, μεθ' ὃν αὐγάζει καὶ Σεραπίων, πράξεσι, σὺν τῷ Σιλβανῷ.

Σαρματᾶς καὶ Τιμόθεος, Τιθόης ὁμοῦ, σὺν Ὑπερεχίῳ, καὶ
Φαρμούθιος, Φωκᾶς, Χαρίτων, Χαιρήμων, Ψόης ὑμνεῖσθω, καὶ Ὡρ ὁ
σοφός.

Ἡ ἀγία καὶ ἔνδοξος, Πατέρων πληθὺς, ἡ μνημονευθεῖσα, καὶ
ἀνώνυμος, ῥῦσαι κινδύνων, τοὺς πόθῳ τὰ μνημόσυνα τελοῦντας
ὑμῶν.

Μαρτυρικὸν

Θαυμαστὸς εἶ φιλόανθρωπε, ἐν σοῖς Ἀθληταῖς, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ
θαύματα, ὧν αἱ ἰάσεις, ὧν ταῖς πρεσβείαις, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Δόξα...

Σὲ τριάς ὑπεράρχιε, καὶ θεία μονάς, φῶς καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν καὶ
ζωάς, Νοῦν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καὶ ἅγια, τὸν ἓνα Θεόν.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Ἐκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰεσσαὶ προπάτορ,

ἀνασκίρτησον, ὁ σῶζων κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεάνιδος, Χριστὸς ὁ
Θεός.

Ὁ Εἰρμός

«Συνεχόμενον δέξαι με, φιλάνθρωπε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν, καὶ
προσπίπτοντα, τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην, Κύριε, σῶσόν
με».

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἀπαρχὰς

Ὡς εὐσεβείας κήρυκας, καὶ ἀσεβείας φίμωτρα, τῶν θεοφόρων τὸν
δῆμον ἐφαίδρυνας, Κύριε, τὴν ὑφήλιον λάμποντα. Ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ,
ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τοὺς σὲ δοξάζοντας καὶ μεγαλύνοντας,
διαφύλαξον, ψάλλειν καὶ ᾄδειν σοι, **Ἀλληλούϊα**.

Ὁ Οἶκος

Τοῖς τοῦ βίου τερπνοῖς ἐνητένισα, λογισμοῖς θεωρῶν τὰ γινόμενα, καὶ
μετρήσας αὐτῶν τὰ ἐπώδυνα, τὴν ζωὴν τῶν βροτῶν ἐταλάνισα, ὑμᾶς
δὲ μόνους ἐμακάρισα, τοὺς μερίδα καλὴν ἐπιλεξαμένους, τὸ παθεῖν
τῷ Χριστῷ, καὶ μένειν σὺν αὐτῷ, καὶ συμπάλλειν ἀεὶ τῷ Προφῆτῃ
Δαυΐδ, **Ἀλληλούϊα**.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυρινῆς, μνεΐαν ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἐν
ἀσκήσει λαμπάντων ἁγίων Ἀνδρῶν τε καὶ Γυναικῶν.

ΣΤΙΧΟΙ

Ψυχαῖς Δικαίων, ὧν ἀεὶ μνήμη μένει,

Χοὰς μενούσας, προσκομίζω τοὺς λόγους.

**Ταῖς τῶν Ὁσίων σου πάντων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἐλέησον ἡμᾶς.**

Κανὼν α', ᾠδὴ ζ', τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας

Δεῦτε προσοίσωμεν ὕμνους κατὰ χρέος, γυναιξὶ ταῖς ὁσίως
βιωσάσαις, καὶ ἰσαγγέλως ὧν ἰκεσίαις, κράζομεν Ὁ Θεὸς σῶσον
πάντας ἡμᾶς.

Ἡ χρηστοφόρος Βρυαῖνη, σὺν τῇ θείᾳ Φεβρωνίᾳ τιμάσθω, καὶ
Θωμαΐδι, καὶ Ἱερείᾳ, καὶ Πλατωνίς δὲ ᾄδεται, σὺν αὐταῖς καὶ Μελανθία
πιστῶς.

Ταῖς ἀγγελόφροσιν αἴνος Εὐπραξίαις, σὺν δυσὶ Θεοδώραις,
Ἀναστασίαις ταῖς πανολβίαις, ὕμνος καὶ δόξα ἄπαυστος, θαυμαστῶς
λατρευσάσαις Θεῷ.

Ἡ Αἰγυπτία Μαρία, φῶς ἐν κόσμῳ, καὶ ἡ Μαρίνος κληθεῖσα, ἄστρον
ῶφθη τῇ οἰκουμένη, ἡ Εὐφροσύνη ἡλῖος, ἀρεταῖς ἀπαστράπτουσα.
Πυρσοφαῆς Θεοδούλη καὶ ἐν ἀσκήσει, σὺν ταύτῃ αὐγάζει, Θεοδότῃ
καὶ Ἰουλίττᾳ, καὶ συνεκλάμπει πράξειςιν, Ἰσιδώρᾳ ἡ πανόλβιος.

Ἡ οὐρανόφρων Μαρίνη νῦν τιμάσθω, σὺν τῇ μεγάλῃ Ματρώνῃ·
Συγκλητικὴ δὲ καὶ ἡ Σάρρα, σὺν τῇ Ἰούστῃ ἄσμασιν, ὡς σοφαὶ
ἀνυμνεῖσθωσαν.

Πελαγία ὁ Ἄγγελος Κυρίου, Ταῖσία, ὁ λύχνος τῆς μετανοίας,
συναδέσθω, καὶ εἴ τις ἄλλη, ἔλαμψε Γυναικῶν ἐν ἀσκήσει.

Μαρτυρικὸν

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες, δυσωποῦμεν τὸν μόνον
Ζωοδότην, τοῦ καταπέμψαι τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἔλεος, καὶ πταισμάτων
συγχώρησιν.

Δόξα...

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα
ὁμοφρόνως, δοξολογοῦντες πιστῶς βοῶμεν· Δόξα σοι Τριάς μονάς,
ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε ἡ τεκοῦσα, τὸν τοῦ κόσμου Σωτῆρα καὶ Δεσπότην,
εὐλογημένη, αὐτὸν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ παρθένον φυλάξας τὴν
Τεκοῦσάν σε μετὰ τόκον, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
ἡμῶν».

Κανὼν α', Ὡδὴ η', τῶν Ἀγίων Πατέρων

ᾠχος πλ. δ'

Τὸν ἐν Ὁρει, ἀγίῳ δοξασθέντα

Τοὺς ποιμένας, καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, Ἱεράρχας, Χριστοῦ τῆς
Ἐκκλησίας, σὺν τοῖς Ὁσίοις, πάντες ἀνυμνήσωμεν, Κύριον
ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Κατὰ χρέος, Βασίλειος ὁ μέγας, καὶ σὺν τούτῳ, ὁ πολυάθλος ὄντως,
ὑμνεῖσθω Ἀθανάσιος ἐν ἄσμασι, μετὰ Γρηγορίου, τοῦ θεολογίου,
ἐξάρχοντος ἀπάντων.

Ἰωάννην, τὸ χρυσορρήμον στόμα, σὺν Κυρίλλοις, τοῖς θεοσόφοις
στόλοις, δοξάσωμεν ὡσαύτως καὶ Ἡσύχιον, ἄλλον θεολόγον, σὺν τῷ
θεηγόρῳ, καὶ θείῳ Μελετίῳ.

Γρηγορίῳ, δόξα τῶν Νυσσαέων, σὺν τοῖς δύω, θαυματουργοῖς
Πατράσι, καὶ ὁ σοφὸς τὰ θεῖα Ἐπιφάνιος, σὺν Ἀμφιλοχίῳ, τῷ λαμπρῷ
φωστῆρι, ὑμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Μητροφάνην, τῶν Ἱερέων κλέος, σὺν Νεκταρίῳ Ἀττικῷ Γενναδίῳ,
μεθ' ὧν καὶ Ἀνατόλιον ὑμνήσωμεν, τοὺς ζωολαμπτήρας, ἅμα
Εὐσεβείῳ καὶ Πρόκλῳ τοῖς πανσόφοις.

Νικολάῳ, τῷ ἱεροκηρύκῳ, Σωφρονίῳ, τῷ ὄντως μελιγλώττῳ, σὺν
Εὐλαλίῳ ἄδῳ καὶ Διάδοχον, ἅμα Εὐσταθίῳ, Ἰουβεναλίῳ, τοῖς
πατροκορυφαίοις.

Μαρτυρικὸν

Τὰς ἰάσεις, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ὡς ἐκ κρήνης, τῆς λάρνακος
βρουούσης, τῶν Ἀθλοφόρων πίστει ἀρυσώμεθα, Κύριον ὑμνοῦντες,

καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ ὑμῶν σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε σέβω,
πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἄναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς
Βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Σὺ τὸ Ὅρος, τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας,
θείους ναοὺς εἰργάσατο τοὺς ψάλλοντας· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν...

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐν Ὁρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς
Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Κανὼν α', ᾠδὴ θ', τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Τὸν προδηλωθέντα ἐν Ὁρει

Τὶς τὴν παρρησίαν, ἐρεύξεται Ἀμβροσίου; τοῦ Ἱεροθέου δέ, πῶς τὴν
σοφίαν ἐξεῖποι; καὶ Ἀλεξάνδρων τῶν θεοσόφων Πατέρων, τὴν ὑπὲρ
τῆς πίστεως στερρότητα;

Φαίδιμος ὁ θεῖος, Σπυρίδων ὁ θεοφόρος, σὺν τῷ Ἀντιπάτρῳ, Παμβῶ,
Παλλαδίῳ, καὶ Νόννῳ, Ἱερωνύμῳ, καὶ Γερμανῶ τῷ παντίμῳ, ὡς
θεοφωστήρες ἀνυμνείσθωσαν.

Ὁ πολὺς τὰ θεῖα, Διονύσιος τιμάσθω, ὡς τῶν οὐρανίων μύστης, ὁ
πολύαθλος Κλήμης, Φλαβιανός τε, καὶ Παῦλος ὁ μέγας, τῆς
ὁμολογίας οἱ προκήρυκες.

Μιχαὴλ Συνάδων, ὑμνείσθω σὺν Ταρασίῳ, Νικηφόρος αὐθις, σὺν
Θεοδώρῳ τῷ πάνυ, καὶ Θεοφάνῃ, ὁ Ἱερώνυμος ὄντως, οἱ
ὑπασπισταὶ τῶν χαρακτήρων Χριστοῦ.

Πέτρος καὶ Ἰγνάτιος, οἱ ὄντως θεοφόροι, ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι, καὶ
ἱερόαθλοι ὄντες, ἀνυμνείσθωσαν ἅμα σὺν Πολυκάρπῳ, καὶ
Κυπριανῷ τῷ χριστομάρτυρι.

Ὅσιοι Πατέρες, καὶ Ἱεράρχαι Κυρίου, σὺν Ἱερομάρτυσι, καὶ Γυναιξὶν
ἁγίαις, ὀνομαστοὶ καὶ ἀνώνυμοι πάντες, εὕξασθε σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Μαρτυρικὸν

Ἐν ταῖς οὐρανίαις, μοναῖς τῆς δόξης Κυρίου, σὺν χοροῖς τῶν
Μαρτύρων, καὶ Ἀποστόλων τρυφῶντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν γῇ τὰς
αἰτήσεις, Μάρτυρες τῷ κτίστῃ προσαγάγετε.

Δόξα...

Ὁ εἷς ἐν Τριάδι Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως· εἰ γὰρ καὶ Θεὸς ἕκαστον,
ἀλλ' εἷς τῇ φύσει πέλεις, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ πνεῦμα, τοῖς
τρισσοφάεσιν ἰδιώμασι.

Καὶ νῦν... **Θεοτοκίον**

Βάτον καιομένην πυρί, καὶ μὴ φλεγομένην, προεώρα πάλαι Μωσῆς,
ἐν Σιναίῳ τῷ, ὅρει, τὴν θεόδεκτόν σου γαστέρα Παρθένε,
ὑποδεχομένην τὸ ἀκήρατον πῦρ.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν προδηλωθέντα, ἐν Ὁρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον
τὸν τῆς, Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις
ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ἑξαποστειλάριον

Ἦχος β'

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Οἱ κόσμον ἀρνησάμενοι, καὶ τὸν Σταυρὸν ἀράμενοι, πληθὺς ὁσίων
Πατέρων, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν ὁμήγουρις, καὶ
Γυναικῶν τὸ σύνταγμα, ἡμᾶς καταφαιδρύνετε, τοῦ ἀνυμνήσαι ἀξίως,
ὑμῶν τὴν πάμφωτον μνήμην.

Ἔτερον Ἑξαποστειλάριον

Ἦχος β'

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας, Θεοφόρους Πατέρας, καὶ Ἱεράρχας ἅμα
τε, Γυναικῶν τὰς ὁσίας, καὶ τῶν Ἱερομαρτύρων, τὰς χορείας ἐν
ὕμνοις, φαιδρῶς ἀνευφημήσωμεν, ὅπως ἀγιασθῶμεν, καὶ ταῖς εὐχαῖς
τούτων, καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὸν δρόμον διανύσωμεν,
εὐμαρῶς τῆς νηστείας.

Ἰστώμεν Στιχηρὰ

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ ἐν Ἑδέμ Παράδεισος

Τὴν τῶν Πατέρων ἅπαντες πληθύν, ὁσίως ἀσκήσασαν, ἐν ὧδαῖς
ἐγκωμιάσωμεν πιστοί, τοὺς Ἱεράρχας δὲ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν
ἄσμασι, θεοφρόνως ὁμοψύχως ἀδελφοί· ἐν ἐγκρατεῖα γὰρ ἔζησαν,
καὶ ἐν νηστείᾳ καθαρᾷ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κατετράνωσαν, τὸ Εὐαγγέλιον
ἡμῖν, μεθ' ὧν ἀνυμνήσωμεν, Γυναικῶν τὰς θεοφόρους καὶ λαμπράς,
τὴν αὐτῶν πολιτείαν, θεοπρεπῶς ζηλοῦντες ἐν ψυχῇ, ἵνα εὕρωμεν
ἐκεῖ, πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Ἦχος πλ. δ'

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμπαντας φαιδρῶς, ὁσίως τε ζήσαντας,
εὐφημήσωμεν ἐνδόξως ἀδελφοί, ὡς βιοτεύσαντας καλῶς, πρὸς ζωὴν
τὴν αἰώνιον, εὐσεβῶς μετοικισθέντας ἐν χαρᾷ, πρὸς λῆξιν τε τὴν
ἀνώλεθρον, καὶ μακαρίαν τὴν ἐκεῖ, δι' ἀρετῆς καὶ σεμνότητος,
εὐθυδρομήσαντας ἰδοὺ, ἀξίως τιμήσωμεν, ὅπως τύχωμεν ἐλέους ἐκ
Θεοῦ, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, καὶ αἰωνίου δόξης καὶ χαρᾶς, καὶ
ῥυσθῶμεν τῶν ἐκεῖ, ἀπαραιτήτων κολάσεων.

Ἦχος πλ. δ'

Ἱεραρχῶν ἀπάντων ὁ χορὸς, Δικαίων ὁμήγουρις, Ἀσκητῶν τε καὶ
ὁσίων Γυναικῶν, τῶν βιωσάντων εὐσεβῶς, δυσωπηθέντες χάριτι·
ἵκετεύσατε τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ πανοικτίρμονα Κύριον, τοῦ

οἰκτειρῆσαι καὶ ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐκεῖ κατακρίσεως, ῥυσθείημεν
διαπαντός, ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν σοφοί, καὶ μελλούσης
ἀπολαύσεως, τρυφᾶν διηνεκῶς, εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἀγαλλιώμενοί τε
καὶ ἡμεῖς, αἶνον ὕμνοις ἀπαύστως, τῷ Ζωοδότῃ ἀνακράζοντες.

ᾠχος πλ. δ'

Θεοπρεπῇ πανήγυριν πιστοί, κροτήσωμεν σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν
Ἀγίων δαψιλῶς Ἱεραρχῶν, καὶ Ἀσκητῶν, καὶ Ἱερομαρτύρων, καὶ
ὁσίων Γυναικῶν, καὶ εὐσεβῶν· τῶν γὰρ φθαρτῶν κατεφρόνησαν, καὶ
τῶν προσκαίρων ἀληθῶς, καὶ ὡς ἀράχνην ἠγήσαντο, καὶ ὥσπερ
σκύβαλα αὐτά, ἵνα κερδήσωσι, τὸν Χριστὸν καὶ τὰ βασίλεια αὐτοῦ, καὶ
τὰ θεῖα ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὐς οὐδὲ ἤκουσε ποτέ, ὧν
πρεσβείαις ὁ Θεός, ῥῦσαι φθορᾶς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξαστικὸν

ᾠχος πλ. β'

Ἰδιόμελον

Ὅσοι Πατέρες, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος, τῶν
κατορθωμάτων ὑμῶν, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρετε μισθὸν τῶν
καμάτων ὑμῶν, τῶν δαιμόνων ὠλέσατε τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων
ἐφθάσατε τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε, παρρησίαν
ἔχοντες πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

ᾠχος πλ. β'

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς
ζωῆς, Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν σῶν Ὁσίων, καὶ
πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγάλη Δοξολογία

Τὰ Τυπικὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ὡδὴ γ' καὶ ς'.

Προκείμενον ᾠχος βαρὺς

Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Ἀλληλούϊα ᾠχος β'

Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται Δίκαιοι. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τριωδίου

ᾠχος πλ. β'

Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὁ πλάστης μου Κύριος, χοῦν ἐκ τῆς γῆς προσλαβὼν με, ζωηρῶ φυσήματι, ψυχώσας ἐζώωσε καὶ ἐτίμησεν, ἐπὶ γῆς ἄρχοντα, ὁρατῶν ἀπάντων, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτον. Σατὰν δ' ὁ δόλιος, ὀργάνῳ τῷ ὄφει χρησάμενος, ἐν βρώσει ἐδελέασε, καὶ Θεοῦ τῆς δόξης ἐχώρισε, καὶ τῷ κατωτάτῳ, θανάτῳ παραδέδωκεν εἰς γῆν. Ἀλλ' ὡς Δεσπότης καὶ εὐσπλαγχνος, πάλιν ἀνακάλεσαι.

Ἦχος πλ. β'

Στολὴν θεοῦφαντον, ἀπεξεδύθην ὁ τάλας, σοῦ τὸ θεῖον πρόσταγμα, παρακούσας Κύριε, συμβουλία ἐχθροῦ· καὶ συκῆς φύλλα δέ, καὶ τοὺς δερματίνους, νῦν χιτῶνας περιβέβλημαι· ἰδρῶτι κέκριμαι· ἄρτον μοχθηρὸν κατεσθίειν γάρ, ἀκάνθας καὶ τριβόλους δέ, φέρειν μοι ἡ γῆ κεκατήραται. Ἀλλ' ὁ ἐν ὑστέροις, τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, ἀνακαλέσας εἰσάγαγε, πάλιν εἰς Παράδεισον.

Ἦχος πλ. β'

Παράδειςε πάντιμε, τὸ ὠραιότατον κάλλος, θεόκτιστον σκήνωμα, εὐφροσύνη ἄληκτε, καὶ ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερπνότης, καὶ Ἀγίων οἰκητήριον, ἦχῳ τῶν φύλλων σου, Πλάστην τὸν τῶν ὅλων ἰκέτευε, τὰς πύλας ὑπανοῖξαί μοι, ἅς τῇ παραβάσει ἀπέκλεισα· καὶ ἀξιωθῆναι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καὶ τῆς χαρᾶς, ἧς τὸ πρότερον, ἐν σοὶ κατετρύφησα.

Ἦχος πλ. β'

Ἀδὰμ ἐξωστράκισται, παρακοῇ Παραδείσου, καὶ τρυφῆς ἐκβέβληται, γυναικὸς τοῖς ῥήμασιν ἀπατῶμενος, καὶ γυμνὸς κάθηται, τοῦ χωρίου οἶμοι! ἐναντίον ὀδυρόμενος. Διὸ σπουδάσωμεν, πάντες τὸν καιρὸν ὑποδέξασθαι, νηστείας ὑπακούοντες, εὐαγγελικῶν παραδόσεων, ἵνα διὰ τούτων, εὐάρεστοι γενόμενοι Χριστῷ, τοῦ Παραδείσου τὴν οἴκησιν, πάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐκάθισεν Ἀδὰμ, ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν θρηγῶν ὠδύρετο. Οἶμοι, τὸν ἀπάτη πονηρᾷ πεισθέντα καὶ κλαπέντα, καὶ δόξης μακρυνθέντα! οἶμοι, τὸν ἀπλότῃ γυμνόν, νῦν δὲ ἡπορημένον! Ἀλλ' ὦ Παράδειςε, οὐκέτι σου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω, οὐκέτι ὄψομαι τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου καὶ Πλάστην· εἰς γῆν γάρ ἀπελεύσομαι, ἐξ ἧς καὶ προσελήφθην. Ἐλεῆμον, Οἰκτίρμον, βοῶ σοι· Ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἦλιος ἀκτῖνας ἔκρυσεν, ἡ σελήνη σὺν τοῖς ἄστροις εἰς αἶμα μετετράπη· ὄρη ἔφριξαν, βουνοὶ ἐτρόμαξαν, ὅτε Παράδεισος ἐκλείσθη. Ἐκβαίνων ὁ Ἀδὰμ, χερσὶ τύπτων τὰς ὄψεις, ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Μυστικῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Θεοτόκε Μαρία· ἀνεδείχθης γὰρ θρόνος τοῦ μεγάλου Βασιλέως, σκηνὴ παναγία, τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, Χερουβὶμ ἄρμα, ἀνωτέρα δὲ τῶν Σεραφίμ, νυμφὼν δόξης· ἐκ σοῦ γὰρ προήλθε, σαρκωθείς ὁ πάντων Θεός. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Δόξα... ᾠχος πλ. β'

Ἐξεβλήθη Ἀδὰμ τοῦ Παραδείσου, διὰ τῆς βρώσεως· διὸ καὶ καθεζόμενος ἀπέναντι τούτου, ὠδύρετο, ὀλολύζων, ἐλεεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ ἔλεγεν· Οἶμοι, τί πέπονθα ὁ τάλας ἐγώ! μίαν ἐντολὴν παρέβην τὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ τῶν ἀγαθῶν παντοίων ἐστέρημαι. Παράδεισε ἀγιώτατε, ὁ δι' ἐμὲ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐὰν κεκλεισμένος, ἰκέτευε τῷ σὲ ποιήσαντι, κἀμὲ πλάσαντι, ὅπως τῶν σῶν ἀνθέων πλησθίσωμαι. Διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ· Τὸ ἐμὸν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολέσθαι, ἀλλὰ βούλομαι τοῦτο σώζεσθαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, οὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Κανὼν α', ᾠδὴ α', Τριωδίου

ᾠχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας

Δεῦρο ψυχὴ μου ἀθλία, κλαῦσον τὰ σοί, πεπραγμένα σήμερον, μνημονεύουσα τῆς πρίν, ἐν Ἐδέμ γυμνώσεως, δι' ἧς, ἐξεβλήθης τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ἀλήκτου χαρᾶς.

Ὑπὸ πολλῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ οἰκτιρμῶν, Πλαστοургὲ τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ὅλων Ποιητά, ἐκ χοδὸς ζωώσας με τὸ πρίν, ἐντείλω σε ὑμνεῖν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διὰ χρηστότητος πλοῦτον, σὺ φυτουργεῖς, Πλαστοургὲ καὶ Κύριε, Παραδείσου τὴν τρυφήν, ἐν Ἐδέμ κελεύων με τρυφᾶν, τῶν ὡραίων καὶ τερπνῶν, καὶ μὴ ῥεόντων καρπῶν.

Οἶμοι ψυχὴ μου ἀθλία! τῶν ἐν Ἐδέμ, ἀπολαύειν εἴληφας, ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ, μὴ φαγεῖν δὲ γνώσεως καρπὸν, προσετάγης, ἵνα τί, παρέβης νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον

Θεοκυητορ Παρθέने, ὡς τοῦ Ἀδάμ, κατὰ γένος θύγατερ, κατὰ χάριν δὲ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ γεννήτρια ἐμέ, τὸν ἐξόριστον Ἐδέμ, νῦν ἀνακάλεσαι.

Καταβασία

«Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα, ᾄσωμεν».

Κανὼν α', ᾠδὴ γ', Τριωδίου

ᾠχος πλ. β'

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ

Ὅφιν ὁ δόλιος ποτέ, τὴν τιμὴν μου φθονήσας, ἐπιθύρισε δόλον, τῆς
Εὐας ἐν τοῖς ὤσιν, ἐξ ἧς ἐγώ, πλανηθεὶς ἐξωρίσθην, οἶμοι! τοῦ χοροῦ
τῆς ζωῆς.

Τὴν χεῖρα τείνας προπετῶς, ἐγευσάμην τοῦ ξύλου, τοῦ τῆς γνώσεως,
οὐπὲρ, προσέταξέ μοι Θεός, μηδόλως μεταλαβεῖν, καὶ τῆς θείας,
δόξης ἀπερρίφθην πικρῶς.

Οἶμοι ἀθλία μου ψυχὴ! πῶς οὐκ ἔγνωσ τὸν δόλον; πῶς οὐκ ἦσθου
τῆς πλάνης, καὶ τοῦ φθόνου τοῦ ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης, τὸν νοῦν,
καὶ παρέβης, ἐντολὴν τοῦ Κτίστου σου;

Θεοτοκίον

Ἐλπίς καὶ σκέπη μου σεμνή, ἢ τὴν γύμνωσιν πάλαι, περιστείλασα
μόνη, τὴν τοῦ πεσόντος Ἀδάμ, τῷ τοκετῷ σου Ἀγνή, ἀφθαρσίαν
αὐθὶς με ἀμφίασον.

Καταβασία

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν
πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς
ὁμολογίας σου».

Κάθισμα

Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐξεβλήθη ὁ Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, διὰ βρώσεως
πικρᾶς, ἐν ἀκрасίᾳ ἐντολὴν, μὴ φυλάξας τὴν τοῦ Δεσπότου, καὶ
κατεκρίθη, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐτός, ἰδρῶτι δὲ πολλῷ,
ἐσθίειν ἄρτον αὐτοῦ. Διὸ ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μὴ ἔξω
θρηνήσωμεν, τοῦ Παραδείσου, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς αὐτόν
ἐλευσώμεθα.

Ἔτερον Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Νῦν ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν ἐπεφάνη, καὶ ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής, μὴ
στυγνάσωμεν, ἀλλὰ δεῦτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα
κατάνυξιν καὶ ἐλεημοσύνην, κράζοντες· Ἠμάρτομεν, ὑπὲρ ψάμμον
θαλάσσης. Ἀλλ' ἄνες πᾶσι πάντων Λυτρωτά, ἵνα καὶ σχῶμεν τὸν
ἄφθαρτον στέφανον.

Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ
τοσούτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ
ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Κανὼν α', Ὡδὴ δ', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Χριστός μου δύναμις

Τιμῆς ἡξίωμαι, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, παρὰ σοῦ τοῦ Δεσπότου ἐν τῇ Ἐδέμ,

οἷμοι πῶς πεπλάνημαι, καὶ διαβόλω, φθονηθεῖς, ἀπερρίφην τοῦ
προσώπου σου!

Ἐμὲ θρηνήσατε, Ἀγγέλων τάγματα, Παραδείσου τὰ κάλλη καὶ τῶν
φυτῶν, τῶν ἐκεῖ εὐπρέπεια, τὸν πλανηθέντα δυστυχῶς καὶ Θεοῦ
ἀποσκιρτήσαντα.

Λειμῶν μακάριε, φυτὰ θεόφυτα, Παραδείσου τερπνότης νῦν ἐπ' ἐμέ,
δάκρυα σταλάξατε, ἐκ φύλλων ὥσπερ ὀφθαλμῶν, τὸν γυμνόν, καὶ
ξένον δόξης Θεοῦ.

Οὐκέτι βλέπω σε, οὐκ ἀπολαύω σου, τῆς ἡδίστης καὶ θείας
μαρμαρυγῆς, πάντιμε Παράδεισε· γυμνὸς γὰρ ἔρριμαι εἰς γῆν,
παροργίσας τὸν Ποιήσαντα.

Θεοτοκίον

Ἁγία Δέσποινα, ἡ διανοίξασα, Παραδείσου τὰς πύλας πᾶσι πιστοῖς,
ὡς Ἀδὰμ ἀπέκλεισε διὰ παράβασιν ποτέ, πύλας ἐλέους μοι διάνοιξον.

Καταβασία

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία
θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ
ἐορτάζουσα».

Κανὼν α', Ὡδὴ ε', Τριωδίου

ᾠχος πλ. β'

Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ

Φθονήσας πάλαι μοι ὁ ἐχθρὸς, τῆς ἐν Παραδείσῳ εὐτυχοῦς,
ἀναστροφῆς ὁ μισάνθρωπος, ὅφεως ἐν εἶδει με ὑπεσκέλισε, καὶ
δόξης αἰδίου ξένον με ἔδειξε.

Θρηνῶ καὶ κόπτομαι τὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιζητῶ, πλήθη
δακρύων προστίθεσθαι, ὅταν ἀποβλέψω, καὶ καταμάθω μου, τὴν
γύμνωσιν ἣν ἔσχον, ἐκ παραβάσεως.

Ἐκ γῆς ἐπλάσθην χειρὶ Θεοῦ, αὐθις δ' ἐπιστρέφειν πρὸς τὴν γῆν, ἐγὼ
ὁ ἄθλιος ἤκουσα. τίς ἐμὲ μὴ κλαύσῃ, τὸν ἀπωσθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς
Ἐδὲμ τὸν Ἄδην ἀνταλλαζάμενον;

Θεοτοκίον

Νυμφῶνα δόξης σε μυστικόν, πάντες καταγγέλλομεν πιστοί,
Θεοκυῆτορ, πανάμωμε· ὅθεν δυσωπῶ σε Ἀγνὴ πεσόντα με,
νυμφῶνος Παραδείσου, οἰκεῖον ποίησον.

Καταβασία

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ
καταύγαυσον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ
ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Κανὼν α', Ὡδὴ ς', Τριωδίου

ᾠχος πλ. β'

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Στολὴν με ἐνέδυσας, θεοῦφαντον Σωτήρ, ἐν τῇ Ἐδὲμ ὡς
εὖσπλαγχνος, ἐγὼ δέ σου παρεῖδον τὴν ἐντολήν, πεισθεὶς τῷ
ἀλάστορι, καὶ γυμνὸς καθωράθην ὁ ταλαίπωρος.

Ψυχὴ παναθλία μου, ἑμακρύνθης ἐκ Θεοῦ, διὰ ἀπροσεξίας σου,
Παραδείσου ἐστέρησαι τῆς τρυφῆς, Ἀγγέλων κεχώρισαι, εἰς φθορὰν
κατηνέχθης, ὡ τοῦ πτώματος!
Ἐλέησον οἴκτειρον, Παντοκράτορ ὁ Θεός, τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα,
μὴ παρίδῃς με δέομαι Ἀγαθέ, τὸν ἀποχωρίσαντα, ἑμαυτὸν τῆς
χορείας τῶν Ἀγγέλων σου.

Θεοτοκίον

Μαρία Θεόκλητε, ἡ Κυρία τοῦ παντός, ὡς τετοκυῖα Κύριον, Βασιλέα
τῶν ὅλων καὶ Λυτρωτὴν, αἰχμάλωτον ὄντα με, Παραδείσου τῆς δόξης
ἀνακάλεσαι.

Καταβασία

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ
κλύδωνι, ἐν εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε ἐκ
φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. β'

Αὐτόμελον

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ
πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου
Δέσποτα. Σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρός Λόγος· ἴδου γὰρ τὰ χεῖλη
μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἐλεῆμον, **ἐλέησόν με τὸν
παραπεσόντα.**

Ὁ Οἶκος

Ἐκάθισεν Ἀδὰμ τότε, καὶ ἔκλαυσεν ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ
Παραδείσου, χερσὶ τύπτων τὰς ὀψεις, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν
με τὸν παραπεσόντα.

Ἰδὼν Ἀδὰμ τὸν Ἀγγελον, ὠθήσαντα, καὶ κλείσαντα τὴν τοῦ θείου
κήπου θύραν, ἀνεστέναξε μέγα, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν
παραπεσόντα.

Συνάληψον Παράδεισε, τῷ κτήτορι πτωχεύσαντι, καὶ τῷ ἥχῳ σου
τῶν φύλλων, ἰκέτευσον τὸν Πλάστην, μὴ κλείσῃ σε. Ἐλεῆμον,
ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Παράδεισε πανάρετε, πανάγιε, πανόλβιε, ὁ δι' Ἀδὰμ πεφυτευμένος,
καὶ διὰ τὴν Εὐάν κεκλεισμένος, ἰκέτευσον Θεὸν διὰ τὸν παραπεσόντα.

Ἐλεῆμον, **ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.**

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς
τρυφῆς ἐξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδὰμ.

Στίχοι

Κόσμος γενάρχαις πικρὰ συνθρηνησάτω.

Βρώσει γλυκεία, συμπεσῶν πεπτωκόσι.

Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς τρυφῆς
τοῦ Παραδείσου ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ ἐλέησον, ὡς μόνος
φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Κανών α', Ὡδὴ ζ', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Ὁ δεσπόζων τῶν αἰώνων πάντων Κύριος, ὁ πλάσας με βουλήματι
σῶ, φθονηθέντα με, τῷ δολίῳ δράκοντι ποτέ, καὶ σὲ παροργίσαντα
Σωτήρ, μὴ ὑπερίδῃς ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Τὰ τοῦ αἵσχους περικείμενος ἐνδύματα, οἶμοι! ἀντὶ στολῆς
φωταυγοῦς, ἀποκλαίομαι τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν Σωτήρ, καὶ πίστει βοῶ
σοι Ἀγαθέ· Μὴ ὑπερίδῃς, ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.
Ἐτραυμάτισεν ὁ ὄφης ὁ παμπόνηρος, ὅλην μου τὴν ψυχὴν φθονερῶς,
Παραδείσου δὲ τῆς τρυφῆς, ἐξόριστον ποιεῖ, ἀλλ' ὦ εὐσυμπάθητε
Σωτήρ, μὴ ὑπερίδῃς ὡς Θεός, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Θεοτοκίον

Τὴν ἱκέσιόν μου δέξιν Πανάμωμε πρόσδεξαι συμπαθεῖα τῇ σῇ, καὶ
συγχώρησιν τῶν πταισμάτων, δίδου μοι Ἀγνή, ἐν θρήνοις βοῶντι
ἐκτενῶς· Μὴ ὑπερίδῃς Ἀγαθή, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Καταβασία

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὁσίοις Παισί,
τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν Τύραννον
ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Κανών α', Ὡδὴ η', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις

Δωρεαῖς πολυτρόποις πάλαι τετίμηκας, τῶν χειρῶν σου τὸ ἔργον,
μόνε φιλάνθρωπε· δράκων δὲ δεινὸς συριγμῷ ἐδελέασεν, οἶμοι! τῶν
προσόντων, καλῶν ἀπογυμνώσας.

Ἵνα τί συμβουλίας πικρᾶς ἀκήκοας, καὶ τῆς θείας ἐγένου ψήφου
παρήκοος; οἶμοι ταπεινὴ ψυχὴ, Θεὸν λυπήσασα, ὃν ἀεὶ δοξάζειν,
ἐτάχθης σὺν Ἀγγέλοις.

Ἑρπετῶν καὶ θηρίων δεσπότης γέγονας, ἑρπετῷ ψυχοφθόρῳ, πῶς
προσωμίλησας, σύμβουλον λαβὼν, ὡς εὐθὴ τὸν ἀλάστορα; ὦ τῆς
σῆς ἀπάτης, ψυχὴ μου παναθλία!

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον σκηνὴν σε Θεοῦ σαρκώσεως, ἀνυμνοῦμεν Μαρία
Θεοχαρίτῳ· ὅθεν με δεινῶς σκοτισθέντα τοῖς πάθεσι, λάμπων φῶς
ἐλέους, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταβασία

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν, ὕδατι
ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Κανών α', Ὡδὴ θ', Τριωδίου

Ἦχος πλ. β'

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Γλυκὺς εἰς γεῦσιν καρπὸς τῆς γνώσεως, ἐν τῇ Ἑδὲμ ἐφάνη μοι,
πλησθέντι τῆς βρώσεως, εἰς χολὴν δὲ γέγονε τὸ τέλος αὐτῆς, οἶμοι
ψυχὴ ἀθλία! πῶς ἀκρασίᾳ σε, τῆς τοῦ Παραδείσου ἐστίας, ξένην
πεποίηκε;

Θεὲ τῶν ὄλων, ἐλέους Κύριε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, εὐσπλαγχνῶς
ἐπίβλεψον, καὶ μὴ πόρρω πέμψης με τῆς θείας Ἑδέμ, ὅπως βλέπων
τὰ κάλλη· ὅθεν ἐκπέπτωκα, σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβεῖν
ἅπερ ἀπώλεσα.

Θρηνῶ, στενάζω, καὶ ἀποδύρομαι, τὸ Χερουβὶμ φλογίνῃ τῇ ῥομφαίᾳ
θεώμενος, τῆς Ἑδέμ τὴν εἴσοδον φυλάττειν ταχθέν, πᾶσι τοῖς
παραβάταις, οἶμοι! ἀπρόσιτον, εἰμὴ σὺ ἀκώλυτον Σωτὴρ, ταύτην
ποιήσεις μοι.

Θαρρῶ τῷ πλήθει, τῷ τοῦ ἐλέους σου, Χριστὲ Σωτὴρ, καὶ θείας ἐκ
πλευρᾶς σου τῷ Αἵματι, δι' οὗ καθηγίاسας τὴν φύσιν βροτῶν, ἥνοιξας
δὲ τὰς πύλας, τοῖς σοὶ λατρεύουσι, τὰς τοῦ Παραδείσου Ἀγαθέ, τὰς
πρὶν κλεισθείσας Ἀδὰμ.

Θεοτοκίον

Ζωῆς ἡ πύλη ἡ ἀδιόδευτος, ἡ νοητὴ Παρθένε Θεοτόκε ἀνύμφευτε,
Παραδείσου πύλας μοι κλεισθείσας τὸ πρὶν, ἄνοιξον σαῖς πρεσβείαις,
ὅπως δοξάζω σε, τὴν μετὰ Θεόν μου βοηθόν, καὶ κραταιὰν
προσφυγὴν.

Καταβασία

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ
τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὥράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος,
ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ μακαρίζομεν».

Ἑξαποστειλάριον, Τριωδίου

Ἦχος β'

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Τῆς ἐντολῆς σου Κύριε, παρήκουσα ὁ ἄθλιος, καὶ γυμνωθεὶς τῆς σῆς
δόξης, αἰσχύνῃς πέπλησμαι, οἶμοι! καὶ τῆς τρυφῆς ἐκβέβλημαι, τοῦ
Παραδείσου εὐσπλαγχνε. Ἐλεῆμον ἐλέησον, τὸν στερηθέντα δικαίως,
τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς.

Ἔτερον Ἑξαποστειλάριον, Τριωδίου

Ἦχος β'

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀποικισθέντες Κύριε, Παραδείσου τὸ πρῶτον, διὰ τῆς ξύλου
βρώσεως, ἀντεισήγαγες πάλιν, διὰ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους, σοῦ
Σωτὴρ καὶ Θεέ μου, δι' οὗ ἡμᾶς ὀχύρωσον, τὴν Νηστείαν πληρῶσαι,
ἀγνοπρεπῶς, καὶ τὴν θεῖαν Ἐγερσιν προσκυνῆσαι, τὸ Πάσχα τὸ
σωτήριον, σὲ Τεκούσης πρεσβείαις.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. α'

Οἶμοι! ὁ Ἀδὰμ, ἐν θρήνῳ κέκραγεν, ὅτι ὄφιν καὶ γυνή, θεϊκῆς
παρρησίας με ἔξωσαν, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ξύλου βρῶσις

ἡλλοτρίωσεν. Οἷμοι! οὐ φέρω λοιπόν τὸ ὄνειδος, ὃ ποτὲ βασιλεὺς τῶν ἐπιγείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ, νῦν αἰχμάλωτος ὤφθην, ὑπὸ μιᾶς ἀθέσμου συμβουλῆς, καὶ ὃ ποτὲ δόξαν ἀθανασίας ἡμφιεσμένος, τῆς νεκρώσεως τὴν δοράν, ὡς θνητὸς ἐλεεινῶς περιφέρω. Οἷμοι! τίνα τῶν θρῆνων συνεργάτην ποιήσομαι; Ἀλλὰ σὺ Φιλάνθρωπε, ὃ ἐκ γῆς δημιουργήσας με, εὐσπλαγχνίαν φορέσας, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ἀνακάλεσαι καὶ σῶσόν με.

ᾠχος πλ. α'

Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται, οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα· οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται, καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τὴν Πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

ᾠχος πλ. β'

Ἀδὰμ τοῦ Παραδείσου διώκεται, τροφῆς μεταλαβὼν ὡς παρήκοος, Μωσῆς θεόπτης ἐχρημάτισε, νηστεία τὰ ὄμματα, τῆς ψυχῆς καθηράμενος. Διὸ τοῦ Παραδείσου οἰκήτορες γενέσθαι ἐπιποθοῦντες, ἀπαλλαγῶμεν τῆς ἀλυσιτελοῦς τροφῆς, καὶ Θεὸν καθορᾶν ἐφίεμενοι, Μωσαϊκῶς τὴν τετράδα, τῆς δεκάδος νηστεύσωμεν, προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, εἰλικρινῶς προσκαρτεροῦντες, κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσοβήσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα, κοῦφοι πρὸς τὴν ἄνω πορείαν μετίωμεν, ὅπου αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεῖαι, ἀσιγήτοις φωναῖς, τὴν ἀδιαίρετον ἀνυμνοῦσι Τριάδα, καθορᾶν τὸ ἀμήχανον κάλλος, καὶ δεσποτικόν. Ἐκεῖ ἀξίωσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ ζωοδότα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, συγχορεῦσαι ταῖς τῶν Ἀγγέλων στρατιαῖς, ταῖς τῆς τεκούσης σε Μητρὸς Χριστὲ πρεσβείαις, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων.

Δόξα... **ᾠχος πλ. β'**

Ἐφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία· δι' αὐτῆς γὰρ Μωϋσῆς, γέγονε τῷ Κτίστη συνόμιλος, καὶ φωνὴν ἀοράτως, ἐν ταῖς ἀκοαῖς ὑπεδέξατο· Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνῆσαί σου τὰ Πάθη καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Μεγάλη Δοξολογία

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριῶ δίου ἡ ς' Ὁδῆ. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον ᾠχος πλ. δ'

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε, Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα Ἦχος δ'

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Κοινωνικὸν

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ἀλληλούϊα.